

Violència contra les dones
**Una realitat habitual,
ocultada i silenciada**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Josep Jover
**“Ja no es pot aplicar
el cànon digital”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N251

23 de novembre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Mas fa contents els mercats i encareix la vida de la població

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

El president de la Generalitat anuncia l'augment de preu de serveis bàsics com l'aigua, els transports, la sanitat i les matrícules universitàries

Per un habitatge digne...

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

ROBERT BONET

Diversos dirigents de PxC sumen un extens historial delictiu

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Josep Anglada i diversos càrrecs del partit racista són els autors d'atemptats, violacions, agressions racistes i homòfobes, robatoris, amenaces, estafa i corrupció.

...i un ensenyament de qualitat

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

COMUNICACIÓ i8N

Els eixos diagonal i transversal esquarteren la Catalunya Central

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Els dos eixos viaris, que estaran acabats el 2012 i el 2013, causen un impacte greu sobre el territori de les comarques centrals, segons diversos grups ecologistes.

A dalt, la manifestació del 18 de novembre va acabar amb l'okupació d'un edifici d'habitatges. A baix, massiva assemblea estudiantil el 17N a la plaça de Catalunya

RT #15M

connectades a la xarxa · coordinades a les places

Finalment hem arribat al final d'aquest procés de participació col·lectiva i el proper #25N aquesta crònica gràfica del #15M en imatges i tweets ja serà al carrer.

Vine a celebrar-ho amb nosaltres dissabte #26N al nostre local, al carrer Riego 37.

, estirant del fil

CATALUNYA · SI EL 2011 VA SER DE TISORADA SOBRE LA DESPESA, EL 2012 SERÀ DE PRESSIÓ FISCAL SOBRE LES RENDES POPULARS

Els mercats marquen el pas a Artur Mas

Després de les pitjors retallades antisocials aplicades en dècades, el dirigent de CiU anuncia noves mesures d'ajustament reclamades pel mercat per a l'any que ve

David Fernàndez

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Des del dimarts 22 de novembre, s'entenen molt millor les paraules pronunciades per Josep Antoni Duran i Lleida el 17 d'octubre, en plena precampanya i a la seu d'ESADE: "No és que no tingui idees, és que, si les explico, perdre les eleccions". El dimarts 22 a les 2 de la tarda, només 38 hores després que es confirmés la victòria per majoria absoluta de Mariano Rajoy, Artur Mas va explicar i explicar "les idees" a les quals es referia Duran. Després de les retallades aplicades aquest any, les pitjors des del final de la dictadura, el 2012 serà el torn dels ajustaments neoliberals de xoc. Si el 2011 va ser de tisorada sobre la despesa, el 2012 serà de pressió fiscal per augmentar els ingressos.

S'encariran les taxes sobre l'aigua, les matrícules universitàries, el transport públic i els carburants

Fidels al guió establert i imposat pels mercats financers, el president va comparèixer en una roda de premsa, després del consell executiu, per reclamar "sacrificis i esforços" i per desgranar, una a una, les noves mesures antisocials. Unes mesures que pretenen recaptar 1.000 milions d'euros durant el 2012 amb l'objectiu de complir l'1,3% de dèficit públic. Principalment, es farà a través d'una política fiscal regressiva i indiscriminada de pujada

JUANFRA ÀLVAREZ

Més de 2.000 persones es concentren a la plaça Catalunya de Barcelona contra la classe política durant la jornada electoral del 20-N

d'impostos de serveis bàsics: s'encariran les taxes sobre l'aigua, les matrícules universitàries, el transport públic i, molt probablement, els carburants. Mas també va anunciar la introducció d'un eufemístic copagament, titllat de "tiquet moderador", que ja preveu el pagament d'una taxa per cada recepta farmacèutica dispensada. Mas va justificar aquest tiquet amb l'argument que calia posaria barreres al sobreús i abús de la sanitat pública.

Rendes escanyades, bancs rescatats

Aquesta pujada impositiva va acompanyada, també, d'una nova retallada salarial en la plantilla de la funció pública -amb els salaris congelats des de 2008- i de polítiques actives de venda de patrimoni -edificis, oficines i empreses- i externalitzacions de gestions d'organismes públics. Mas va suggerir, tímida-ment, la recuperació de l'impost de patrimonis, però va condicionar-ho

a la política fiscal de Mariano Rajoy sobre les rendes altes perquè la gent rica "no pagui dos cops". El president de la Generalitat va anunciar que aquesta política d'ajustament durarà, com a mínim, fins a finals de 2012, però no va saber concretar quan acabaria. Va cridar el PP a "ajudar-se mútuament", ja que les mesures s'aplicaran per sobre de "crítiques i manifestacions". Les mesures, presentades com a orientació general dels comptes de l'any

vinent, romanen a l'espera del procés de concreció i aprovació dels propers pressupostos generals. Uns pressupostos prorrogats deliberadament -cal recordar-ho- per no haver de presentar-los públicament abans de les eleccions del 20 de novembre.

El volum dels ingressos que preveuen aquestes mesures d'ajustament neoliberal -un total de 1.000 milions d'euros- equivalen, avui dia, al 6,25% del total del frau fiscal esti-

> El 20N als Països Catalans

2.898.723 abstencionistes

Al conjunt dels Països Catalans, l'abstenció ha arribat al 30,5% amb 2.898.723 persones, encapçalada per les Illes Balears (37%), Catalunya (33,5%) i el País Valencià (24,5%). A l'Estat espanyol, gairebé deu milions de persones no han votat (28,31%).

94.473 vots nuls

En territori català, el vot nul s'ha duplicat amb un resultat global de

94.473 vots. A Catalunya s'ha triplacat i ha passat del 0,53% de 2008 a l'1,58% enregistrat el 20-N. A l'Estat espanyol, els vots nuls han assolit el rècord de 317.886 (1,29%) i s'han duplicat respecte les darreres eleccions generals. Un terç dels vots nuls es concentren als Països Catalans.

159.759 vots en blanc

El vot en blanc registrat als Països Catalans és de 100.519 vots. Si hi

afegim els sufragis obtinguts per la candidatura Escons en Blanc (59.240), puja a 159.759. A l'Estat espanyol, el vot en blanc omple 333.095 paperetes (1,37%), que sumades als vots obtinguts per Escons en Blanc (97.706), fa que s'arribi als 430.801. Un terç es concentren als Països Catalans.

Bipartidisme: 1,2 milions de vots menys

El bipartidisme encarnat per PP i PSOE rep 1.194.855 vots menys. La pèrdua la provoca la davallada socia-

lista, que resta 1.281.418 vots als Països Catalans, mentre que el PP només guanya 86.563 vots. A l'Estat espanyol, el pes del bipartidisme passa del 88% al 77%, després d'una campanya intensa del #15M. A Catalunya, la incidència del binomi PP-PSOE és del 50%.

PxC no entra

A la tercera convocatòria electoral consecutiva on es presenta, la xenòfoba Plataforma per Catalunya de Josep Anglada -que aspirava a un escó- aconsegueix un sol estabde de

59.781 vots (1,73% del vot a Catalunya), però no obté representació.

Dues detencions a Banyoles

Dos militants del Casal Independentista del Pla de l'Estany van ser detinguts per efectius de la policia local durant la vigília de la jornada. Acusats d'un boicot a col·legis electorals, van quedar en llibertat amb càrrecs. 50 persones es van concentrar davant la comissaria dels Mossos per mostrar la seva solidaritat, segons informa la corresponsal de la DIRECTA a Girona.

> **Estralls de ressaca electoral, sota el particular capitalisme hispànic de pandereta, on el resultat estava signat, confirmat i corroborat per endavant pels mercats financers que, l'endemà mateix de les eleccions, ja recomanen que cal obeir. Artur Mas no ha trigat a acatar els seus mandats. Vivim en una pell de brau tan singular que tenim uns financers que hem de finançar, continuem rescatant bancs i continuem socialitzant pèrdues i privatitzant guanys. És la crònica d'un frau anunciat que expressa la continuïtat d'una estafa consumada impunement.**

, estirant del fil

mat de les empreses catalanes: 16.000 milions d'euros l'any passat.

1.000 milions d'euros de "sacrificis", que Artur Mas demana a tota la població i que contrasten amb els 3.000 milions d'euros públics que es van injectar -el dilluns 21 de novembre i en 24 hores- per rescatar el Banco de Valencia (controlat pel Bankia de Rodrigo Rato), la quarta entitat financera intervinguda i nacionalitzada. 1.000 milions provenien del Banc d'Espanya i 2.000 del Fons de Reestructuració Ordenada Bancària. El Banco de Valencia estava enrampat amb el sector immobiliari i el negoci del totxo, a qui havia concedit 3.000 milions d'euros en préstecs, 500 dels quals ja es consideren morosos. Paradoxalment, els 3.000 milions destinats a Banco de Valencia equivalen al total de les retallades antisocials aplicades per CiU durant l'any 2010: 2.700 milions d'euros que suposen la pitjor tisorada des del final de la dictadura.

I més encara, Artur Mas anuncia l'ofensiva per aconseguir 1.000 milions d'euros addicionals mentre, entre l'abril i el novembre, ha tancat emissions de bons de la Generalitat per valor de 7.423 milions d'euros. Retribuïts a un interès que oscil·la entre el 4,25% i el 5,25%, només en interessos, ha compromès 350 milions d'euros. I això sense comptar la comissió bancària de col·locació (entre l'1% i el 3,5%), que podria implicar entre 72 i 250 milions d'euros més. En el supòsit més baix, pràcticament la meitat del cost de les mesures anunciades ahir.

20-N: els mercats decideixen

Tot plegat s'emmarca en un escenari postelectoral que ja preveia que els mercats serien els guanyadors i triomfadors indiscutibles de la contesa electoral. La doctrina del xoc -traduïda en el "farem allò que Espanya necessita" anunciat per Mariano Rajoy- ha estat la guanyadora virtual. I si *sir* Artur Mas s'ha anticipat a l'anunci de les mesures que ja prepara Mariano Rajoy, qui també s'ha anticipat -i amb celeritat- ha estat l'agència de qualificació Fitch.

Tot plegat s'emmarca en un escenari postelectoral que ja preveia que els mercats serien els guanyadors

Rajoy va demanar mitja hora als mercats i li van concedir: 30 minuts després, la prima de risc espanyola que modula la política econòmica ja passava de 454 a 470 punts i l'Ibex 35 va descendir tres punts als parquets borsaris. A corre-cuita, l'agèn-

cia Fitch va urgir Rajoy a aprofitar la seva majoria absoluta per fer una reforma fiscal "ambiciosa i radical" que satisfés els mercats. I el banc britànic HBSC no va trigar a manifestar-se "clarament preocupat pel sector bancari espanyol" i a exigir al PP una reforma de la negociació col·lectiva i del mercat laboral que afavorissin l'acomiadament lliure.

Al seu torn, Jean Claude Juncker, cap de l'Eurogrup que aplega els ministres d'economia i finances, va cridar el PP a aplicar "clars esforços en l'estalvi" i va recordar que "els canvis de govern no alteren la situació problemàtica" i que aconseguir els mercats "es tranquil·litzin" depèn de les mesures que emprengui Rajoy. Juncker ha afegit que la victòria del PP "no els ha tranquil·litat" perquè ja estava prevista feia setmanes. Jose Manuel Durao Barroso, president de la Comissió Europea, s'ha expressat en el mateix sentit, li ha recordat que ha de fer els deures en disciplina fiscal i que ha d'implementar "decisiones importants".

Estem assistint "al funeral de la democràcia", que diria l'economista Miren Etxezarreta

Una realitat postelectoral anunciada que evoca allò reblat per l'enyorat Ramón Fernández Duran: "La gent vota cada quatre anys pensant que pot canviar les coses, però els mercats financers voten cada dia". El dilluns passat, Fitch, el HBSC i la troica europea van exercir el seu particular dret de votar i de governar sense haver estat escollits per ningú. Mentrestant, la neoliberal doctrina TINA es va imposar als mitjans privats catalans. Mentre Jordi Barbeta, cronista oficial del règim al Diari Oficial de la Generalitat que és *La Vanguardia*, anunciava "sang, suor i llàgrimes" com a única sortida, Sala i Martín, des dels micròfons de RAC1 del mateix Grup Godó, anunciava que "no hi havia alternatives a les mesures de Mas".

I si és cert que Roma mai no paga traïdors i que els mercats mafiosos no admeten demores, aquesta setmana s'ha sabut que el govern de la Generalitat ha formalitzat un contracte d'inserció publicitària amb el Grup Godó per valor de dos milions d'euros. Un vell comunista català ho deia clar: "Els diaris són els pamflets que reparteixen els rics als barris pobres". 21-N, això mateix: doctrina del xoc en estat pur. I el Roto esclaint-ho tot: "Hi ha eleccions que semblen funerals". "El funeral de la democràcia", que diria Miren Etxezarreta.

ESTAT ESPANYOL · LA PENÍNSULA ES TENYEIX DEL COLOR DELS PARTITS DE DRETES

Poc pa, molt de circ i massa por

CiU guanya a Catalunya, el PP al País Valencià i les Illes Balears i el PSOE s'esfondra i arriba a mínims històrics

Cartell editat per l'organització Endavant

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Només amb el 20% del cens total, el PP de Mariano Rajoy ha assolit la tercera victòria electoral i la segona majoria absoluta de la dreta espanyolista des de l'any 1977. Sota un escenari de crisi i amb uns resultats que evocuen les primeres eleccions després de la mort de Franco, quan Suárez es va imposar amb la victòria de la UCD. Rebobinant una mica més enllà, la victòria incorpora alguns detalls de la victòria de les dretes a les eleccions de 1933, les que van donar pas al bienni negre gestionat per la Confederación Española de Derechas Autónomas (CEDA). Cultura de la por en temps de crisi, galvanitzada en un reforç sistemàtic cap a les opcions d'ordre.

En qualsevol dels casos, paradoxa del cicle que clou i fent mutis absolut, Zapatero marxa com va arribar: amb protestes al carrer. També plega regalant la base de Rota com a centre militar estratègic per als EUA; i havia arribat retirant les tropes de l'Iraq. La clau d'aquestes eleccions generals, l'esfondrament del PSOE, que perd 4,3 milions de vots i arriba als seus mínims històrics, està directament vinculat al resultat real del PP. Mariano Rajoy

a penes ha aconseguit 550.000 vots més que el 2008 i una majoria absoluta, això sí, davant una ampla minoria social mobilitzada per governar una crisi força ingovernable.

A Catalunya, es viu un escenari semblant. La CiU de les retallades guanya per primera volta unes eleccions generals i garanteix el retorn de Duran Lleida a l'Hotel Palace de Madrid. A conseqüència de la caiguda lliure del PSC, que es desploma i passa d'1,7 milions de vots el 2008 a 900.000 sufragis enguany. El PP puja, però poc; ICV duplica els vots i ERC aguant. Metàfores pures, la victòria de CiU -corejada amb crits de saló d'"independència"- es va celebrar a l'Hotel Majestic. El mateix hotel, país de memòria fràgil, que va encimbellar Aznar el 1996 gràcies al suport de CiU. Per a la gent de memòria més fràgil, encara, la mateixa CiU que, des del maig passat, governa la Diputació de Barcelona en coalició amb el PP. Sí, amb el PP de Mariano Rajoy.

Màxim històric del vot nul i blanc
A més, les consignes indignades i les crides d'Anonymous d'iniciatives com #aritmética2011 -en suport als partits minoritaris- han reduït deu punts el pes del bipartidisme i han duplicat el vot nul i blanc: 700.000 vots de re-

buig que s'acosten al 3%. Dels resultats definitius, destaca la irrupció, al País Valencià, de Compromís, que obté un escó i supera els resultats de 2008, amb un creixement experimental del 421%. La coalició formada pel PSM a les Illes Balears, malgrat obtenir el 7%, no assolí representació, mentre que l'espanyolista UPyD obté 1,1 milions de vots arreu de l'Estat i es fa amb cinc escons.

Les candidatures alternatives mereixen una menció a banda. Obtenen resultats desiguals i, en alguns casos, significatius: el PACMA (animalista) obté 101.577 sufragis; Escons en Blanc, 97.706 vots; i el PCPE, 26.436; el Partit Pirata, 25.180, i Anticapitalistes, 24.456 vots. L'extrema dreta ultra obté 73.796 vots, que majoritàriament van a parar a la xenòfoba PxC (59.781, tots recollits a Catalunya), España 2000 (9.256), Falange Española de las JONS (2.901) i Democracia Nacional (1.858).

Amaiur irromp amb força

Qui marca la diferència i recull els fruits de dècades de lluita, tenacitat i perseverança és la aposta de l'esquerra *abertzale*. Amaiur bat records amb 333.000 vots, obté set diputades i tres senadores i se situa com la primera força política basca en nombre d'escons al conjunt d'Hego Euskal Herria (Comunitat Autònoma Basca i Navarra). Un País Basc que, simptomàticament, esdevé l'únic territori on no creix l'abstenció: la participació puja cinc punts.

En qualsevol de les lectures, guanya i s'imposa la tecnocràcia. Un resultat ja previst, sota la crisi del deute i l'obsessió pel dèficit. Arrasa una tècnica econòmica tecnocràcia que esdevindrà tan neutra -posem per cas- com la bomba de neutrons. Neutralitat radioactiva neoliberal garantida. Mort postmoderna de la política, quan el mercat l'anul·la, la foragita i la impossibilita. Ho deia, en vigília electoral, la lucidesa de Santiago Alba Rico, que apostava per la repolitització a peu de carrer: ja fa temps que "consciència i democràcia transcorren paral·leles al poder". I per les més pessimistes de la realitat i més optimistes de l'acció, en un 20-N amb tantes resonàncies, sempre ens quedarà recórrer a Montalbán: "Contra Franco, lluitàvem millor".

, impressions

Neus Valls Torruella · Estudiant de Mestra d'Educació Primària
opinio@setmanaridirecta.info

Assistencialisme pels pobres, opressions modernes

RAQUEL LEIVA

La presència de les comunitats indígenes a tot el continent americà, i en especial en aquelles terres de difícil accés, és una realitat coneguda per la gran majoria de població inquieta o, si més no, curiosa. De tant en tant rebem informació sobre els zapatistes, els maputxes, els quítxua. Normalment són notícies que mostren les formes de lluita que aquestes comunitats assumeixen per mantenir la seva dignitat i llibertat. El següent cas n'és un contraexemple. La percepció que m'ha donat la meua estada a la província del Chaco, al nord-oest de l'Argentina, és que la consciència revolucionària dels seus pobles originaris sembla lluny de ser un referent similar.

Tres de les ètnies més nombro-

ses que ja han aconseguit ser reconegudes com a part del poble argentí són la Wichi, la Qom i la moquito, que han mantingut la seva llengua materna de forma oral. Tot just a mitjans del segle passat es va començar a construir una normativa per poder transcriure-la. Per descomptat, els primers interessats en fer-ho van ser els missioners, amb la voluntat d'imposar el missatge de l'evangeli. La subsistència d'aquests pobles originaris del Gran Chaco era la cacera i la recol·lecció de fruits. Per permetre la renovació natural de la zona, no residien molt de temps al mateix lloc. Amb el que obtenien de la natura podia sobreviure tota una comunitat, repartint entre tots els seus membres una part del que s'havia obtingut; no existien els

mitjans d'intercanvi monetari, ni el valor del capital. La població autogestionava els seus recursos, potser sense uns criteris d'igualtat però com a mínim des de la solidaritat i la sostenibilitat. Aquesta situació s'ha mantingut fins no fa gaire.

El conflicte es va iniciar quan van arribar al Gran Chaco persones de la cultura europea, amb una visió del món i de la vida completament diferent. Al mateix temps que formaven ciutats, els espanyols establien les *encomiendas* (similars als camps de treball) pel seu sosteniment econòmic. Els indígenes quedaven sotmesos i eren obligats a treballar. Cap el 1630, farts d'aquella dominació decidiren atacar tots junts, articulant la Resistència (nom que rep actualment la capital de la província del

Chaco). Durant els següents 250 anys els pobles defensaren el seu territori i pogueren mantenir la seva forma de vida autònoma. Al llarg de les dues últimes dècades del segle XIX, les armes modernes de l'exèrcit argentí van acabar desarticulant aquesta resistència. La terra va ser envaïda per nous colons i ramaders. Tot i així, els indígenes van poder sobreviure. Lluny de ser respectats, aquest nou sistema neoliberal els ha continuat exclouent de les decisions, però utilitzant-los en la cadena.

El nou sistema neoliberal els ha continuat exclouent de les decisions

El govern de Cristina Kirchner, sota el paraigües peronista, sosté tota una massa social empobrida i analfabeta amb ajudes econòmiques, els famosos Planes Socials. Una estratègia que amaga la voluntat de mantenir la població silenciosa, resignada i passiva sense oferir possibilitats de progrés. Una manera de seguir reproduint les desigualtats socials, sota un vil discurs populista. Una estratègia que segueix oprimint els pobres a través de l'assistencialisme institucional, oferint-los només la possibilitat de subsistir, en una relació d'extrema dependència, sense deixar lloc a la seva autonomia i autodeterminació. La democràcia ha substituït l'explotació oberta, descarada, directa i àrida per una explotació amagada sota il·lusions polítiques. S'evaporen totes les pràctiques autogestionades i comunitàries, és profanat tot el que

era sagrat i, finalment, la població es veu forçada a mirar fredament les seves condicions d'existència i les seves mútues relacions.

La població indígena és una part important d'aquesta massa social debilitada i sotmesa als interessos polítics del moment. Durant molts anys, la discriminació i l'aïllament eren la base de les relacions que els blancs establien. Actualment, han vist que podien treure'n més profit amb la camàraderia, d'aquesta manera aposten per aprofitar-se'n descaradament durant els períodes preelectorals. Les visites a les comunitats per a oferir-los habitatges, promeses de millora o un petit ingrés extraoficial són les estratègies habituals dels partits polítics per comprar els seus vots. D'altra banda, el control de la població també es manté amb el suborn de dirigents i representants indígenes disposats a obeir les decisions i discursos que es llisten des de dalt, assegurant-se que no emergeixin veus que qüestionin la situació actual i puguin esdevenir el motor d'un canvi.

Aquests són alguns dels motius que posen de manifest que la consciència revolucionària dels pobles originaris del Gran Chaco està bloquejada, silenciada o continguda per part de les institucions. Pocs són els que reflexionen obertament sobre la necessitat d'un canvi, i les pràctiques alternatives que es poden observar estan limitades a contextos molt aïllats. Si bé és cert que cal omplir la panxa, ja ha arribat l'hora d'emancipar-se, de reclamar el dret a decidir, d'organitzar-se i mobilitzar-se. De moment, el govern de Cristina Kirchner ha tornat a guanyar les eleccions en la majoria de poblacions gràcies a les seves seductores promeses.

Albert Sales i Campos · Professor de sociologia de la UPF
opinio@setmanaridirecta.info

Testosterocràcia: les hormones i la crisi

El que no havien aconseguit ni protestes ni mobilitzacions ni jutjats, ho han aconseguit "els mercats". Berlusconi ha marxat per la porta del darrera advertint que continuarà ocupant el seu escó al parlament italià. Tant preocupant com que les urnes hagin permès el llarg regnat d'*Il Cavalliere* és el fet de que algú l'hagi fet plegar sense necessitat de passar per les urnes. Però, al capdavant, la retirada del bo d'en Silvio ha estat una mesura d'allò més encertada.

Només cal veure els titulars dels principals diaris celebrant la reacció en positiu dels "mercats" i com una recuperada confiança en la capacitat d'Itàlia de fer front al seu deute públic permetia un descens de la prima de risc.

El successor de Berlusconi, Mario Monti, segur que sabrà treure a Itàlia de la crisi. Si algú pot saber a quins estímuls obeeixen els designis dels mercats és un antic assessor del banc d'inversions nord-americà Goldman Sachs. I és

que avui, els grans estadistes no han de preocupar-se pels problemes de la ciutadania, sinó per saber fer contentes aquestes maquinàries virtuals que, segons els grans experts, assignen els recursos de la manera més eficient possible. Si per generar confiança cal reformar una constitució en 15 dies, és responsabilitat dels savis polítics amb visió d'Estat posar-se d'acord. Que cal renunciar a fer un referèndum? Els governants sensats han de saber fer marxa enrere i retirar-

se a temps.

Quan penso en tota aquesta gent poderosa, governant per respondre les exigències dels mercats no puc evitar recordar dos estudis dels que parla Susan George al seu darrer llibre i que es van publicar a *The New Scientist* (Jason Palmer, 2008; Linda Geddes, 2009). Les investigacions conclouen que en les situacions de tensió que viuen les persones dedicades a prendre decisions d'inversió, uns alts nivells de testosterona (hormona

masculina associada a la agressivitat) ajudaven a guanyar més diners. La racionalitat dels mercats està, doncs, dipositada en una colla de mascles amb els nivells hormonals d'un adolescent en un vestuari femení, que han de prendre decisions en segons seguint els seus instints més primaris. La situació no convida a l'optimisme, almenys per als que no guanyem res amb els milions de transaccions financeres diàries que enriqueixen als que ja són rics.

Jordi Oriola i Folch · Realitzador audiovisual
opinio@setmanaridirecta.info

El conflicte basc, un balanç

ETA va néixer durant la il·legitimitat d'un franquisme extremadament repressor i assassí (i pel qual encara ningú ha demanat perdó, ni sembla que ho vulguin fer...) i en un context internacional de lluites revolucionàries i d'alliberament nacional. Cal recordar això, perquè forma part de la nostra història encara molt recent i perquè, a partir que es va posar en marxa l'organització, aturar tot l'entramat clandestí, de gent que s'hi juga molt, de xarxes de suport i reacció... no era fàcil. Després de la transició, se li reclamava que deixés les armes, però l'Estat espanyol es va dotar d'una Constitució gairebé intocable que, en el seu segon i vuitè articles, deixa clar que Espanya és indissoluble i que l'exèrcit garantirà la unitat d'Espanya. Era normal que una organització de les característiques d'ETA no veies cap camí possible en aquell context.

Ironies de la història, ETA es va convertir en una molestia útil per a l'Estat espanyol, perquè tallava el pas de manera solvent a qualsevol qüestionament de la unitat d'Espanya. Fins i tot, el conflicte català quedava condicionat per una dinàmica espanyola que aprofitava per impedir el debat sobre l'Estat doncs seria afavorir els interessos d'ETA, i així s'esdevenia una situació d'excepció permanent que pretenia vestir-se de normalitat. A banda del terrible drama humà de la mort de persones, l'estratègia d'ETA per aconseguir el reconeixement del problema polític portava justament al contrari. L'esquerra abertzale no sabia trobar la seva posició en un

espai que es reduïa a mida que passava el temps, volia defensar els *gudaris* i volia fer aflorar el conflicte polític però, l'organització armada que mig defensaven, els ho posava massa difícil. L'estratègia d'assetjament de l'aparell policial, penal, judicial i polític els enfurismava i els feia tancar files amb els seus. Però des de fa molts anys, arrel de l'avanç de les idees democràtiques al món i a la mateixa societat basca, arrel que ningú no guanyava en l'enfrontament i la situació s'havia estancat, arrel de la insuportable pressió que arribava a termes no legals com l'allunyament dels presos, com la il·legalització de partits que usaven la via democràtica, com la judicialització de Garzón de tothom que perseguís objectius similars als d'ETA encara que no fessin res d'il·legal... en definitiva, per

tota l'actual conjuntura, ETA va deixar d'aspirar a imposar la independència i el socialisme, per democratitzar-se també una mica i demanar simplement que el poble basc tinguí el dret a decidir sobre el seu futur. Segurament desitjant que el poble es vulguí independitzar, però deixant oberta la porta al que sobiranament desitgi... i no és poc el canvi. I encara que alguns es neguessin tossudament a veure-ho, això és el que es percep en els recents comunicats d'ETA i en l'evolució del discurs del món abertzale, una clara voluntat d'abandonar la via armada si hi havia la més mínima perspectiva que es podria abordar el problema polític. I això era el mateix que proclamava el bàndol 'demòcrata' que afirmava que "democràticament es podia defensar qualsevol cosa, però fent callar primer les

armes", tot i que mai aquest bàndol ha fet cap moviment en la línia del que declaraven. Ara s'esdevindrà inexorablement, més aviat o més tard, una segona transició i s'obriran debats que no s'han pogut donar per la tossuderia i mala fe de molts. No s'ha de tenir por i s'ha de debatre des de la raó. Podrem discutir obertament sobre què és Espanya i sobre qui vol pertànyer-hi, sense imposicions, ni restriccions de cap tipus. Ni constitucions ni altres excuses. Hauré d'aixecar tota la moqueta del país per revisar uns fonaments banyats de sang en la Guerra Civil i la dictadura, i que ha tingut com a conseqüència moltes de les realitats injustes d'avui. Un període apassionant sobre davant nosaltres, perquè ens alliberarem d'una cotilla massa determinant i, per fi, podrem intentar caminar cap a una democràcia real.

GISELA BOMBILÀ

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La gran mentida

Alex Casademunt Monfort, Bellaterra

Des dels mitjans de comunicació massius s'adverteix, constantment, sobre la inevitable necessitat de donar confiança als mercats financers a través de polítiques d'austeritat que rebaixin el deute públic. Aquest missatge, incessant, acaba transmetent un fatalisme, un determinisme implacable: no tenim marge de maniobra, o fem els deures o els mercats se'ns menjaran. Però algú ens ha dit perquè i com hem arribat a aquesta situació? Si no en coneixem l'origen evidentment no en podem conèixer el remei. La recepta neoliberal de finançar la despesa pública a través d'agents privats ha tingut una conseqüència inevitable: quan aquests agents privats han entrat en crisi el deute públic no només ha augmentat dramàticament, sinó que a més a més, ha quedat únicament en mans dels mercats financers. Els nostres polítics, amb poques excepcions, s'han omplert la boca dient-nos que no pagar impostos era bo per a tothom, ara ja sabem que, sobretot, ho ha estat per als especuladors.

Ens desapareixen les pancartes

Ramón Lloberes Canut, Rubí

Dimarts al matí vam trobar uns 40 pamflets del partit xenòfob PxC mullats i tirats pel terra del recinte del CSO La Fabri-k. Ja és curiós ja que ells, que coneixen la ciutat, sabran que les nostres idees van totalment en contra de les seves i que lluitem activament contra el racisme i les ideologies com la seva. També ens vam trobar que havien desaparegut gairebé totes les pancartes de fora i, sumant un més un, ens fem una idea de qui ens les ha tret. A què han vingut? A provocar, potser? Perquè és obvi que no ens han dut la informació perquè els votem, més aviat sembla la clau perquè entenguem què els ha passat a les nostres pancartes. Quant de temps seguirem el joc a aquests franquistes, i els deixarem jugar a ser regidors o diputats? Aquesta és la democràcia que vol el poble? Qualsevol que formi un partit, defensi el que defensi, te dret a dir barbaritats, a difondre l'odi racial i a provocar, només perquè estan jugant a ser demòcrates? A Terrassa, la formació va proposar als seus seguidors "una nit de ganivets llargs" contra els imams, fent referència al model de conducta dels membres del partit nazi. Van anar al camp de l'Hospital amb burques fosforescents per riure-se'n d'unes dones a les que no els calen més bufetades. Josep Anglada ha estat denunciat pel seu fill per agressió, segons llegim a *La Vanguardia*. Per sort, aquí podem dir amb orgull que centenars de ciutadans i ciutadanes li han dit a la cara que no els agrada el seu partit. No com ells, que actuen a la nit i ben amagats, per no haver d'explicar a ningú perquè odien tant a gent que, al cap i a la fi, només fa el que van fer molts dels nostres avis, buscar el pa allà on es pot. Demanem al sr. Enguix que no gastí més diners inútils en pamflets que tirarà per terra a la Fabri-k i que, si és tan amable, ens torni les nostres pancartes.

. EN CALENT

"Els alumnes amb especials dificultats es mereixen docents contrastats i amb experiència"

Emili Cortavitarre, de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya

Fruit del conveni signat per la conselleria d'Ensenyament amb la fundació Empieza por Educar, s'ha iniciat el programa Escola per l'Èxit. S'argumenta que es tracta d'un recurs per atendre l'alumnat de secundària amb més dificultats. A la pràctica, alguns alumnes són separats dels seus companys i del seu professorat, per ser atesos per llicenciats, sense experiència, que estan fent una mena de pràctiques d'un màster. Qui té la responsabilitat civil i pedagògica d'aquestes classes? Com s'avaluen aquests alumnes i els suposats *col·laboradors voluntaris*? Des de quan algú que fa pràctiques pot quedar-se sol, sense professor tutor, amb els alumnes? I, si no són pràctiques, per què es fan en l'horari lectiu? Els alumnes amb especials dificultats es mereixen docents contrastats i amb experiència. La responsabilitat de posar en marxa aquest programa

recau en les direccions dels centres, seguint un model absolutament equivocat i equívoc del que s'ha d'entendre per autonomia de centres: s'ha informat, debatut i aprovat als claustres i al consell escolar? Ens preocupem per l'absentisme, l'abandonament i el fracàs escolar, però, en comptes de posar suficients professionals preparats per atendre la diversitat i dotar els centres del personal necessari per fer desdoblaments, atencions individualitzades, potenciar l'acció tutorial, l'orientació, el seguiment, aquest programa tracta de pal·liar el profund retall de mitjans econòmics i humans efectuat per la conselleria. Aquest conveni s'ha d'anul·lar per respecte a la dignitat dels professionals que intervenen en el procés educatiu i s'ha de contractar el professorat interí i substitut necessari per atendre en condicions pedagògiques adequades l'augment d'alumnat.

. EDITORIAL

La festa de la tecnocràcia

“Societats anònimes de corbs / corporatius, corporativitzats, / xuclant la sang honorable del poble (...) voltors / tots congregats en congregació (...) / societats anònimes, tenebres, / horror només i vergonya i tristesa”. Ho deia -ho diu- Vicent Andrés Estellès a *Cant temporal* amb paraules plenament vigents. Quan l'economia és la continuació de la guerra per altres mitjans, el frau és la forma de govern i l'estafa neoliberal continua. En a penes 48 hores, hem assistit -tragicomèdia en tres actes- a la festa de la tecnocràcia. Farsa electoral consumada quan, només 40 hores després, Artur Mas anunciava el que CIU mai no va dir en campanya: ue després de les retallades, arriben els atracaments. Després d'una tisorada de 2.700 milions d'euros, ara anun-

ciem -"sang, suor, llàgrimes"- 1.000 milions d'euros, que aconseguiran apujant serveis bàsics i venent patrimoni públic. 1.000 milions d'euros que representen el 6,25% del total del frau fiscal empresarial català. Enguany, la Generalitat s'ha endeutat prop de 500 milions amb els interessos a inversors i comissions a bancs que pagaran per l'emissió de deute. Les que tenen guanyen, tota la resta, paguem la factura. De Grècia a Itàlia, d'Egipte als Països Catalans, en una Mediterrània que encara es debat entre el frau i l'esperança, ressona com mai Agustí d'Hipona: "Si dels governs en trèiem la justícia, què queda sinó una colla de pirates?". Doncs queda, efectivament, una colla de pirates avalada electoralment per una majoria social. Aquest és el drama. Cal no oblidar-lo.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Ser el 99% per fer-los por

Manu Simarro
directa@setmanaridirecta.info

Legeixo, en una entrevista feta a Josep Fontana per *El Periódico de Catalunya*, el següent titular: "El sistema només canviaria si tenen por". M'endinsó al text i penso que el doctor Fontana té més raó que un sant. És un pensament que m'ha vingut sempre al cap després d'escoltar-lo o llegir-lo i que recupero després de veure un Congrès atapeït del blau i el vermell de la drete espanyola i espanyolista. Una lliçó i un manual pels temps que vénen, de més retallades pels de sempre, i una crítica imprescindible. Fontana diu, en referència a la no-crisi dels de dalt: "No temen que hi hagi una reacció perquè no hi ha una alternativa,

un plantejament revolucionari a escala de tota la societat occidental. I, sense una alternativa, tot el que pots tenir és enrenou i protestes, i saben molt bé com

Hem sentit a parlar d'un plantejament global i coordinat de canvi a escala supraestatal, més enllà de la protesta?

liquidar-los". Tota la raó del món. Algú ha sentit a parlar d'un plantejament global i coordinat de canvi a escala supraestatal, que vagi més enllà de la protesta? No. Manca una

estratègia conjunta per imposar l'alternativa del 99%. El programa el podríem tenir clar: auditories i no pagament del deute, abandonament del model de creixement, autogestió de les necessitats bàsiques i defensa dels drets socials, d'allò comú davant allò públic-privat, recuperació de la cooperació social i el suport mutu davant la competició entre iguals, etc.

Sí, d'acord. Però com ho fem? Fontana assegura que només tindran por quan "siguin capaços d'estendre la convicció que les coses han de canviar entre un conjunt ampli de la població, no només pensant que ells canviaran el món". És a dir, quan els que anhelem canviar l'estat de coses siguem part del 99% i no un 1% que mor per l'hiperactivisme.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana ha tancat un dels punts de venda mítics que han estat entre nosaltres des del primer dia, el quiosc Montserrat de l'Hospitalet de Llobregat. Són pocs els punts de venda que ens van donar suport a cegues, des de la primera setmana que vam sortir al carrer. Sens dubte, són els més propers i els més clàssics dels locals dels moviments socials catalans. El quiosc Montserrat tanca, com tants altres quioscos i llibrerries darrerament. Des de sempre, la gent no llegeix gaire, la lectura mai no ha estat un negoci de primer ordre. Després va venir la revolució digital amb Internet i, ara, la crisi. Tot això fa que el món editorial i de la gent que es dedica a les lletres pateixi una profunda crisi i una renovació. Avui dia, tot és a Internet, però la premsa en paper continua essent la primera lectura del dia per a moltíssimes persones. En fi, gràcies a la gent de l'Hospitalet que sempre ens ha donat suport i que ens va acollir durant els tres primers anys de la nostra existència com a setmanari. D'altra banda, aquesta setmana també us hem d'explicar que alguns redactors de la DIRECTA van participar del programa conjunt amb Okupem les Ones durant la nit electoral. Va ser una experiència divertida (això sí), bastant *amateur* i que, de ben segur, sabrem millorar en d'altres ocasions. El programa en directe es va fer des del local de La Torna, a Gràcia. Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

. FE D'ERRADES

— Al número 236, a la secció *Transformacions*, el reportatge parlava del projecte *Puja'm, baixa'm*, quan en realitat el seu nom correcte és *Baixem el Carrer o Amunt i Avall en el Pla Comunitari de Ciutat Vella i Poble Sec*.

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona

www.setmanaridirecta.info — directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info — edicio@setmanaridirecta.info — video@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@setmanaridirecta.info — il·lustracio@setmanaridirecta.info

subscripcions@setmanaridirecta.info — distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info — administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Illacrua | quadersillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Marc Torres Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 22

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

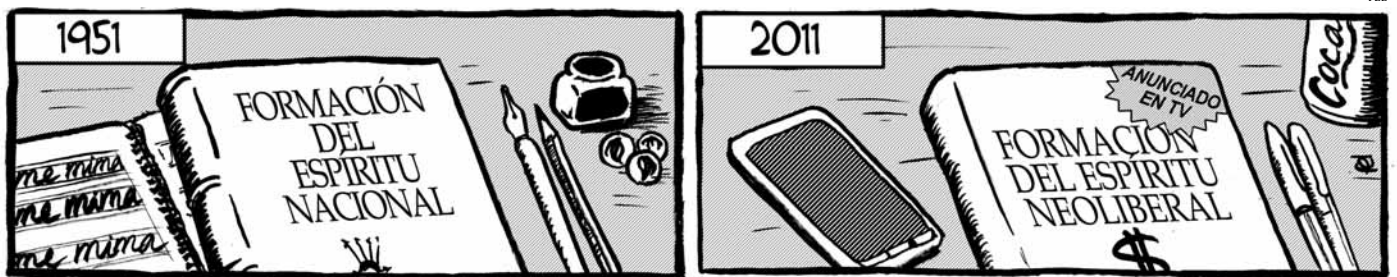
, així està el pati

La vaga a les universitats catalanes | PÀG. 8

Okupen edificis per a les famílies desnonades | PÀG. 9

El PP castellanitza les Illes Balears | PÀG. 11

La ràdio que emet sense disposar de permís | PÀG. 11

CATALUNYA · ENSENYAMENT ARRIBA A UN ACORD AMB EMPIEZA POR EDUCAR, PRESIDIDA PER ANA PATRICIA BOTÍN

Una fundació de Botín col·loca persones no titulades per treballar a instituts públics

La CGT, que denuncia que el pla ja s'aplica a dos centres del Barcelonès, diu que "contracten personal que no és professorat, justament l'any que el curs presenta 3.000 docents menys"

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El Departament d'Ensenyament va signar un conveni de col·laboració amb la fundació Empieza por Educar (amb un patronat presidit per Ana Patricia Botín, directora de la sucursal del Banco Santander a Anglaterra) el mes d'octubre passat per desenvolupar el programa *Escola per l'Èxit*, un mètode segons el qual persones alienes al claustre que no són professores s'encarreguen de tasques docents amb l'alumnat que requereix més atenció per

La CGT declara que l'alumnat amb dificultats especials "es mereix gaudir de professionals amb experiència contrastada"

qüestions acadèmiques en un centre públic de secundària. Això es fa, segons el conveni, mitjançant dues persones de la fundació (una educadora i una tutora), contractades a jornada completa durant dos cursos i amb un cost zero per l'administració, ja que el programa, en realitat, són unes pràctiques per les persones que el fan, que han de pagar una matrícula molt cara per tot el procés. Segons el conveni, les dues persones compten amb l'ajuda del professorat del centre i l'o-

Ana Patricia Botín intervén al Fòrum Econòmic Mundial celebrat l'any 2009

rientació general del programa és "la reducció de les desigualtats educatives mitjançant la dotació de recursos addicionals, a disposició de centres amb nivells de complexitat molt alts".

Denúncia de segregació

Tot i així, segons la Federació d'Ensenyament de la CGT, que és qui ha fet públic el conveni i que assegura que té constància que el programa ja s'ha començat a aplicar a dos centres del Barcelonès, denuncia que "això és un intent de segregar l'alumnat en horari lectiu i amb professorat no titulat, cosa que no permet la llei educativa". També

denuncia que l'alumnat amb dificultats especials "es mereix gaudir de professionals amb experiència i docència contrastada com tota la resta". A més, la CGT també sospita que el programa es du a terme "sense que hi hagi cap membre del centre que faci la tutoria de l'alumnat segregat" i denuncia que "la decisió d'acceptar la col·laboració ha vingut de la direcció del centre sense passar pel claustre". Segons la CGT, això també és "inadmissible", ja que els centres "s'estan dotant d'un personal que no és professorat i aliè al claustre, justament l'any que el curs ha començat amb prop de 3.000 professores menys".

Un discurs neoliberal

La fundació Empieza por Educar és una entitat estatal que va néixer l'any 2009 amb l'objectiu propagandístic de contribuir a millorar l'educació i a facilitar l'accés a l'educació de tots els infants. La fundació és membre de la xarxa internacional Teach For All, que compta amb una vintena de membres arreu del món i està impulsada pel projecte Teach for America als Estats Units. El model consisteix en seleccionar les persones que obtenen els millors resultats acadèmics de diferents carreres per donar-los una formació intensiva de cinc setmanes a l'anomenat *ins-*

titut d'estiu. Després d'això, mitjançant diferents convenis, se'ls permet exercir com a professores a centres públics, com si fossin titulades, durant un període de dos anys. Passats els dos anys, aquestes persones hauran d'actuar com a "ambaixadores d'Empieza por Educar".

Tot i la seva propaganda, sota les seves premisses, s'hi amaga un discurs clarament neoliberal, que es basa en la idea que el sistema públic està fracassant i que, a molts instituts, els calen recursos addicionals. A més, a la matriu americana, moltes de les professores acaben a empreses privades d'alt nivell.

Entre les impulsores del pla trobem les fundacions de La Caixa i de Barclays

Les impulsores de la idea a l'Estat espanyol són Ana Patricia Botín i el seu fill Felipe Morenés, amb el director Javier Roglà al capdavant. Dins del patronat, també hi ha noms tan il·lustres com Carlos Barrabés, escollit a la llista de joves líders mundials pel Foro de Davos; Sol Daurella, una de les dones més riques de l'Estat i que, entre altres coses, és responsable de la franquícia de Coca-Cola a la Península; o Rosa Maria García, presidenta de Microsoft Ibèrica. A més, entre les seves sòcies, també hi trobem la Fundació Botín, la Fundació La Caixa, la Fundació Barclays o la consultoria Deloitte.

, així està el pati

CATALUNYA · L'ASSISTÈNCIA D'ALUMNES, DE PROFESSORAT I DE PERSONAL ADMINISTRATIU ALS CENTRES ESDEVÉ MOLT RESIDUAL

La vaga d'universitats i instituts atura l'activitat a gran part dels campus catalans

Jesús Rodríguez/corresponsalies
redaccio@setmanaridirecta.info

Només calia passejar pels campus Diagonal de la UB, el campus Raval o l'edifici històric de la plaça Universitat el 17 de novembre per comprovar que l'assistència d'alumnes, de professorat i de personal administratiu als centres universitaris va ser molt residual. Es detectava el mateix seguiment al campus de la Universitat Autònoma de Barcelona de Bellaterra, a les facultats de la Universitat Politècnica de Catalunya de l'avinguda Diagonal i al campus Ciutadella de la Universitat Pompeu Fabra. La Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública (PUDUP) va mostrar la seva satisfacció per l'aturada massiva i va assegurar que "l'ampli seguiment de la vaga posa de manifest el malestar de la comunitat universitària amb les polítiques de retallades impulsades pel govern de la Generalitat, unes polítiques que tenen com a objectiu mercantilitzar completament la universitat pública". La jornada es va cloure a

La jornada s'acaba amb una manifestació unitària que va aplegar al voltant de 30.000 persones pels carrers de Barcelona

Barcelona amb una gran manifestació unitària que va omplir la plaça de Sant Jaume i plaça de Catalunya, amb estimacions que arribaven a les 30.000 assistents.

Alguns instituts s'hi afegeixen

En aquesta ocasió, nombrosos centres de secundària de Mataró, Vilassar de Dalt, Sabadell, Terrassa, Santa Coloma de Gramanet i Cornellà de Llobregat van participar de la jornada de vaga i van convocar concentracions davant dels consistoris i també una manifestació comarcal davant de l'estació de Renfe de Mataró, que va finalitzar amb l'assalt simbòlic a la seu de Tecno Campus.

5.000 a València i 500 a Tarragona

A la capital de l'Horta, el seguiment va ser multitudinari i va reunir més de 5.000 manifestants, tant d'universitat com de secundària. La manifestació, precedida

A primera hora del matí del 17-N, es va organitzar un tall de trànsit a la Diagonal

Assemblea al campus de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona

La manifestació de Girona va aplegar un miler de persones

d'un taüt negre amb unes estudiantants encadenades, va acabar a les portes de la Generalitat.

A Tarragona, amb una manifestació de prop de 500 persones, les entitats convocants van plantejar la vaga com l'inici d'un procés llarg de mobilitzacions, que preveu la creació d'assemblees de facultat

durant els propers dies. L'aturada va ser molt notable als Campus Catalunya i Sescelades de la URV.

Set identificacions a Lleida

A Lleida, la concentració convocada per la PUDUP davant de l'edifici del Rectorat va aplegar 600 persones entre professorat, PAS i

ALBERT GARCIA

ÀNGEL MONLEO

Les pancartes fetes a mà van tornar a ser les protagonistes durant la marxa de la tarda

Després de la manifestació, es va celebrar una assemblea a la plaça Catalunya

membres de l'estudiantat. L'aturada a les facultats de la UDL també va ser important. Els Mossos van practicar set identificacions entre les manifestants.

100 persones acampen a Girona

A Girona, el 16 de novembre, es va fer una xerrada sobre estratègies de

lluita revolucionària a càrrec del SEPC i el passi de la pel·lícula *Inside Job*. Una gran assemblea que va reunir 150 persones va donar pas una acampada que va comptar amb la participació d'un centenar de persones. El 17-N, la UDG va fer una aturada quasi total i la manifestació va aplegar un miler de persones.

, així està el pati

CATALUNYA · LA CIUTAT DE BARCELONA JA DISPOSA D'UN ALTRE IMMOBLE OKUPAT PER A FAMÍLIES DESNONADES

Assemblees d'indignades okupen edificis de nova construcció abandonats

ALBERT GARCIA

Espai okupat a l'Eixample de la ciutat de Barcelona

ALBERT GARCIA

Les noves habitants de l'espai de la plaça del Duc de Medinaceli van rebre un ultimàtum

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

els últims dies, s'han produït nombroses okupacions a Catalunya. Coincidint amb les últimes hores de la campanya electoral i amb el dia de reflexió abans del 20-N, diferents col·lectius vinculats al moviment de les indignades han materialitzat l'entrada a edificis abandonats per destinar-los a usos socials i per oferir habitatge a les famílies desnonades recentment. S'han fet públiques accions a Olot, Sant Cugat del Val-

lès i a Hostafrancs, la Sagrera i l'Eixample (Barcelona). Aquestes accions es sumen a les que s'han dut a terme els últims dies al carrer Consell de Cent 471 de Barcelona -espai que va ser desallotjat el divendres 18 de novembre al matí i que va suposar la imputació de nou persones per usurpació- i a la plaça del Duc de Medinaceli, que va rebre un ultimàtum judicial de 24h per abandonar la finca, raó per la qual les noves habitants van decidir abandonar-la voluntàriament. També s'han okupat edificis a l'Estat espanyol, és el cas de Santiago

Membres de l'Assemblea Indignada de Sants van entrar a un edifici d'Hostafrancs

ALBERT GARCIA

que acumula deutes des de l'any 2007, motiu pel qual l'immoble va ser adquirit per Sa Nostra-Caixa de Balears. Aquesta entitat és la novena caixa de l'Estat espanyol amb més dependència de les fluctuacions del sector de la construcció. De fet, el 90% de les seves inversions es destinen a aquest sector. Amb l'esclat de la crisi, Sa Nostra-Caixa de Balears va tenir moltes pèrdues i, l'any 2010, va haver de ser rescatada per fons públics per un valor de 915 milions d'euros.

Edifici municipal al carrer Londres

Una cinquantena de persones van protagonitzar una okupació -que va resultar ser molt curta- al carrer Londres de Barcelona, just a la confluència amb el carrer Villarroel. L'immoble, que és propietat de l'Ajuntament de Barcelona, es troba en un estat absolut d'abandonament, fet que ja havia comportat nombroses crítiques veïnals. Diverses dotacions policials van acordar la zona i van obligar tota la gent a sortir, després d'identificar-la. L'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, va ser qui va signar l'ordre de desallotjament, mitjançant un procediment administratiu.

Sagrera, 20-N

Durant la jornada electoral del 20-N, una setantena de persones van visibilitzar l'okupació d'un gran edifici d'habitatges ubicat al carrer de Portugal, just davant del parc de la Pegaso, al districte barceloní de Sant Andreu. Durant tot el dia, desenes de persones es van aplegar a l'indret per donar suport a l'acció. El 21 de novembre al matí, una unitat de la Brigada Mòbil (antidisturbis) dels Mossos integrada per set furgonetes va assaltar l'edifici. A cops de mall, van rebentar portes i van fer fora quatre persones, a les quals van denunciar per un delictes d'usurpació. Els agents anaven sense número de placa i duïen la cara tapada amb un passamuntanyes. Una trentena de persones es van congrega a l'exterior de l'edifici per donar suport a l'okupació i també van ser identificades.

ROBERT BONET

Al barri de La Floresta de Sant Cugat del Vallès es va okupar l'antiga seu d'un banc

de Compostel·la (un antic cinema molt gran i cèntric), Madrid i Granada (l'antiga delegació de la Conselleria d'Educació).

Un edifici que pertany a Sa Nostra-Caixa de Balears

Barcelona ja disposa d'un altre edifici okupat per a famílies desnonades. El 18 de novembre, més d'un miler de persones van participar en una manifestació que va acabar amb l'ocupació d'un edifici destinat a acollir famílies sense sostre. La manifestació es va convocar a les 7 de la tarda a la plaça de Cata-

lunya sota el lema *Mai més soles* i, després de recórrer el centre de Barcelona, es va dirigir fins al carrer d'Hostafrancs, on es va ocupar l'edifici, ubicat al número 3. L'acció, impulsada per l'Assemblea Indignada de Sants, es va fer amb el suport de les entitats veïnals i de l'Assemblea de Barri de Sants. Amb aquesta acció, es pretén reproduir l'estratègia de l'edifici 15-0, ocupat durant la manifestació convocada pel moviment del 15-M el dia 15 d'octubre de 2011. Segons fonts de l'organització, l'immoble pertanyia a la promotora Nyala 2006 SL,

Sant Cugat del Vallès i Olot

A primera hora del 19 de novembre, també es va viure una okupació al carrer dels Sastres de la capital de la Garrotxa i, a mitja tarda, se'n va fer pública una altra a Sant Cugat del Vallès. L'acció del municipi vallesà va ser protagonitzada per 60 persones a la plaça Miquel Ros, al barri de la Floresta. L'immoble en qüestió és propietat d'Unnim (antiga Caixa de Terrassa).

, així està el pati

CATALUNYA • DIVERSOS CÀRRECS DE PLATAFORMA PER CATALUNYA HAN PASSAT UNA TEMPORADA A LA PRESÓ

Josep Anglada i la seva gent arrosseguen un historial delictiu ampli i divers

Marc Rude

redaccio@setmanaridirecta.info

Josep Anglada i la gent que el segueix arrosseguen un historial delictiu ampli i divers. Veterans de grups falangistes residuals del postfranquisme i dels ambients neonazis, molts càrrecs del partit han passat una temporada a la presó. Atemptats amb bomba, violacions, agressions racistes i homòfobes, robatoris, amenaces, estafa i corrupció. Plataforma per Catalunya (PxC) té les mans tacades i constitueix un museu il·lustratiu del crim. Mentre la violència feixista torna a fer estralls a Europa, a Catalunya, al fiscal especialitzat en delictes d'odi Miguel Ángel Aguilar, se li acumula la feina davant l'increment de les activitats de la formació xenòfoba, que finalment no ha aconseguit representació a les corts espanyoles. En la mesura que el verí de PxC pretén escampar-se pel territori, fem un cop d'ull a la col·lecció de sentències i causes pendents que arrosseguen alguns dels seus dirigents.

Un escenari habitual de les seves il·legalitats

La ciutat natal de Josep Anglada i epicentre de l'expansió del seu missatge és escenari habitual de les il·legalitats del partit. El mateix líder feixista s'enfrontarà de nou amb la justícia el dijous 24 de novembre per apallissar el seu propi fill. La presumpta agressió es va produir el 22 d'octubre al domicili familiar que comparteixen pare i fill al carrer Verdaguier de

Un regidor de PxC a l'Ajuntament de Vic, Josep Maria Paré, va ingressar a la presó el 17 de novembre

Vic. La víctima va denunciar els fets a la comissaria dels Mossos i, ara, la fiscalia acusa Anglada d'un delictes de lesions en l'àmbit familiar i li demana deu mesos de presó i la prohibició d'acostar-se a menys d'un quilòmetre de distància de l'habitatge del carrer esmentat, fet que -per motius geogràfics- també li impediria accedir físicament a l'ajuntament. El regidor xenòfob és un vell conegut als jutjats de la comarca. El 2009, el jutjat número 5 de Vic va condemnar-lo a una

D'esquerra a dreta, podem veure quatre regidors de PxC: Josep Anglada, Marta Riera, Joan Carles Fuentes i Josep M. Paré

multa de 250 euros per donar un cop de puny a un menor que li havia dit "fatxa", mentre que, l'any anterior, també va haver de pagar una compensació per agredir un jove.

El divendres 18 de novembre, el jutjat número 2 de Manresa va dictar sentència sobre el cas de la distribució de 3.000 pamflets racistes a la ciutat de Vic el 2007. L'ex-secretari general de PxC i fins ara regidor de la localitat, Juan Carlos Fuentes, ha estat condemnat a la pena d'un any i mig de presó per un delictes de provocació de l'odi i a la inhabilitació política pel mateix període. El jutge no va considerar provada la participació d'Anglada -que també estava imputat- en el repartiment de fulls volants, motiu pel qual ha estat absolt. Representants de les associacions Veus Diverses, Comunitat Musulmana de Vic i Centre Cultural Islàmic de Vic, que es van presentar com a acusació particular, s'han declarat "parcialment satisfets" amb la sentència perquè creuen que Anglada va ser còmplice dels fets i han manifestat que "la defensa de la convivència social i la dignitat de les persones passa per impedir la impunitat i imposar les penes que es preveuen al Codi Penal per aquests casos".

L'Ajuntament de Vic viurà més canvis, ja que el quart regidor a les llistes de PxC, Josep Maria Paré, va ingressar a la presó el dijous 17 de novembre, després de ser detingut

la nit abans a la sortida d'un míting que el partit va celebrar a la ciutat. El 14 de novembre, l'audiència provincial de Barcelona havia dictat una ordre de recerca, detenció i ingrés a la presó contra ell arran d'una sentència de 2009, per la qual se'l condemna a un any de presó per apropiació indeguda de 53.000 euros, robats a un amic seu al qual li portava la comptabilitat.

Un skin nazi que va instigar els enfrontaments de Ca n'Anglada

El regidor Daniel Ordóñez és un veterà skin nazi que va saltar a la fama quan ell i vuit caps rapats més van ser detinguts per instigar els enfrontaments racistes que es

Álex Costa Duran, de l'Hospitalet de Llobregat, va penjar a Internet un vídeo d'homenatge a les SS

van produir el 1999 al barri de Ca n'Anglada de Terrassa. El grup va ser encausat per l'autoria d'una llista molt llarga de robatoris, pallisses i agressions sexuals. El seu odi es dirigia especialment contra persones migrants, homosexuals, dones, gent gran i persones d'esquerres. Els joves neonazis milita-

ven a les joventuts d'Alianza por la Unidad Popular, formació nazi feixista dirigida per Ricardo Sáenz de Ynestrillas. Ordóñez té una estreta amistat amb Santiago Royuela, fill d'Alberto Royuela, ancí feixista i exguàrdia de Franco, que va aparcar la fundació de PxC. Santiago també era membre de PxC fins que va ser empresonat per col·locar una bomba casolana en un concert que va celebrar Fermín Muguruza a les Cotxeres de Sants l'any 2001. Un altre membre del partit a l'Hospitalet és Àlex Costa Duran, que va ser denunciat per diverses organitzacions antiracistes per penjar a Facebook un vídeo d'homenatge a les SS amb el comentari: "Mai abandonarem la nostra lluita".

Va estafar a persones migrants

El cap de llista Gerard Bellalta, que el 14 de maig va agredir un membre d'Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR) davant la porta de casa seva mentre anava acompanyat del seu fill de deu anys, és un delinqüent amb una trajectòria criminal molt llarga. L'audiència provincial de Barcelona el va condemnar, el 2001, a tres anys i mig de presó per estafa a persones migrants i falsificació continuada de documents. L'any 2003, el Tribunal Suprem va condemnar-lo a dos anys més de reclusió per falsificar contractes laborals, també a persones d'aquest col·lectiu. El 2010, va ser demandat per l'impagament

del lloguer del pis de la seu barcelonina de PxC i, actualment, acumula 26 denúncies per estafa als jutjats de Vilanova. Un altre amic dels béns aliens és Raül Ortiz, regidor de Badia del Vallès, detingut el juny de 2011 juntament amb el seu company de partit José Manuel Belmonte per robar tres paquets de xecs restaurant per valor de 70.000 euros d'una furgoneta a Barcelona. Al Vendrell, la regidora Araceli Bundó critica la gestió dels pressupostos municipals i, al mateix temps, acumula un deute de milers d'euros amb el consistori des de 2005, fruit de l'impagament d'impostos i serveis diversos, des de la recollida de deixalles a l'escola de música.

Pallisses pels carrers de Manresa

Alberto Pericas és regidor i cap de grup de PxC a l'Ajuntament de Manresa, però tothom el coneix com *l'Animal*. Durant els anys 90, ell i la seva banda de caps rapats recorrien els carrers de la població apallissant la gent, una pràctica que no han oblidat moltes manresanes. El mes passat, a través de la

El cap de llista per Badalona, Carlos Francisoud, va crear el grup terrorista nazi Milícia Catalana

seva pàgina de Facebook, es va burlar de la mort de Mustapha al-Marakchi, un home de 31 d'anys que va morir en circumstàncies estranyes, després de passar un mes en coma arran d'un cop al cap que es va donar mentre fugia de la policia per evitar ser detingut. *L'Animal* va ironitzar sobre el decés de l'home -"que Al·là l'aculli al seu si, ja que no l'ha pogut agafar la justícia"- i va afirmar que "la mort d'un marroquí suposa una despesa menys per l'erari públic".

Autor de disset atemptats

Carlos Francisoud, cap de llista per la ciutat de Badalona, va ser condemnat a vuit anys i mig de presó el 1987 per fer explotar una bomba a la clínica Dexeus de Barcelona. Creador del grup terrorista nazi Milícia Catalana, va arribar a cometre disset atemptats durant els anys 80, que es van dirigir contra clíniques on es practicaven avortaments, locals regentats per homosexuals i casals independentistes.

, així està el pati

ILLES BALEARS · IB3 EMET LES PEL·LÍCULES EN CASTELLÀ DES DE LA SETMANA PASSADA

El PP inicia una 'creuada' castellanitzant i canvia el nom de la capital de les Illes

Ander Zurimendi
redaccio@setmanaridirecta.info

El Partit Popular ha decidit reobrir la guerra identitària a Palma. No debades, la setmana passada, anunciaren que la capital de les Illes tornarà a ser anomenada *Palma de Mallorca*, tot i que el seu nom oficial sigui, senzillament, Palma. La seva majoria absoluta (disset regidores, davant les nou del PSIB i les tres de la coalició econacionalista PSM-IV-ExM), així ho permetrà.

Aquest afegitó de *Mallorca* ha fet tornar la mirada de la població palmesana als anys del boom turístic, en què les joves parelles celebraven el viatge de noces a Mallorca. Però aquella imatge en blanc

La Universitat de les Illes Balears rebutja el canvi del nomenclàtor, ja que 'Palma de Mallorca' presenta un impuls "castellanitzant"

i negre no té gaire possibilitats de consolidar-se en el present. I és que, dins l'àmbit de la historiografia i la lingüística, la posició és unànime. El topònim de la ciutat és Palma. Tant és així que el Depar-

Façana de l'Ajuntament de Palma, des d'on governa l'alcalde popular Mateo Isern

tament de Filologia catalana de la Universitat de les Illes Balears (òrgan consultiu del Govern en matèria lingüística), ha emès una declaració oficial on rebutja el canvi del nomenclàtor.

El motiu principal és que de *Mallorca* és una invenció recent (data del segle XIX, tot i que, a la Península, no es generalitzà fins

els anys 30). A banda ser de ser una expressió "postissa", també argumenten que té un impuls clarament "castellanitzant".

De fet, moltes mallorquines ni tan sols li diuen Palma, sinó *Ciutat*. L'expressió, com recorden aquests dies aquelles que viuen fora vila, és "avui davallaré a *Ciutat*" perquè, gràcies a la insularitat i els

seus límits geogràfics, de vegades, no cal fer servir ni el nom propi. Ja és bo d'entendre, amb un genèric com *Ciutat*, a què es refereix cadascú.

Resulta reveladora l'opinió del professor de Filologia Catalana Bibiloni, qui es demana: "Què succeiria si algú cregués que Barcelona no és un nom suficient i cal-

gués dir-ne Barcelona de Catalunya?".

No serà, però, la primera mesura adoptada pel PP en aquesta línia. El PP menorquí intenta aprovar les formes Mahó-Mahón (en comptes de l'actual Maó). Mentrestant, la televisió autonòmica, IB3, emet les pel·lícules en castellà des de la setmana passada (tot i que els darrers quatre anys havien estat doblades al català). Així mateix, la Conselleria d'Educació pretén eliminar el Decret de Mínims, que és la norma que estipula que almanco la meitat de les classes a les escoles han de ser en la llengua pròpia de les Illes.

Els atacs del PP contra la llengua reben l'oposició dels partits d'esquerres i de part de la societat civil. Però les reaccions fogoses al carrer encara no han esclatat. De fet, no és corrent que Mallorca aculli grans manifestacions, ja que el seu caràcter és més aviat conservador i no només per una predominança electoral, sinó també per una característica sociològica: les grans protestes són escasses i les manifestacions tendeixen a ser en silenci (o amb escassos lemes corejats). La manca de teixit industrial és un dels factors que potencia aquest tipus de protesta tranquil·la. "Les fàbriques de Mallorca són els seus hotels", li encanta dir a la classe política. Però aquesta realitat només és una fotografia estàtica i, per tant, no revela cap on s'encamina l'oposició al PP.

BARCELONA · LA VINCULACIÓ AMB LA MULTINACIONAL "PERMET QUE LA RÀDIO PRIVADA TREBALLI SENSE CAP PERMÍS LEGAL"

La connexió entre Amb2 FM i Telefónica

Carles Masià
redaccio@setmanaridirecta.info

Amb2 FM, la ràdio privada comercial que interfereix Ràdio Pica des de fa més d'un any, emet a 6.000 watts de potència des de la torre de Collserola gràcies a la vinculació d'un dels seus socis amb l'empresa Telefónica. Segons la Coordinadora de Ràdios Lliures, "aquesta connexió del soci a l'ombra explica que Amb2 FM pugui emetre amb total impunitat i sense cap permís legal des de la torre", administrada per la societat Telefónica Servicios Audiovisuales (TSA), filial de Telefónica de España. Amb2 FM és una emissora amb seu a Sabadell que emet a l'àrea de Barcelona, al 96.6 de la FM, tot i que només té permís per fer-ho al Vallès Occidental i en

una freqüència diferent. Està integrada pels socis Xavier Casanoves, Daniel Cascales i Víctor Vergara Alegre. Segons ha pogut comprovar la coordinadora, aquesta última persona és enginyer de telecomunicacions i treballa al departament de comunicació comercial i social de Telefónica a Barcelona.

La Societat Torre de Collserola SA s'encarrega d'explotar aquesta infraestructura mitjançant la cessió dels terrenys per part de l'Ajuntament de Barcelona durant un període de 50 anys. Els seus accionariats es reparteix entre Retevisión I (Abertis Telecom, 41,75%), Telefónica (30,40%), el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTITI, 22,85%) i l'Entitat Metropolitana del Transport (EMT, 5%). Totes les ràdios amb

Detall de l'equip que Amb2 FM utilitza per emetre des de la torre de Collserola

autorització administrativa per emetre ho fan des de la torre, però Abertis, com a propietària de la majoria de plantes, és la presta-

dora del servei. En canvi, les ràdios que no disposen de permís utilitzen la vuitena planta. A més d'Amb2 FM, Ràdio l'Hospitalet

també usa aquestes dependències, tot i que en teoria hauria d'emetre des del seu municipi. Ràdio Pica, que comparteix la freqüència del 96.6 amb una altra emissora lliure, ràdio Bronka, va començar a patir les interferències per part d'Amb2 FM el setembre de 2010. Aquest fet, que provoca que els oients no puguin sintonitzar Pica en algunes zones de Barcelona, és conegut per la Secretaria de Mitjans. Aquest organisme dependent de la Generalitat va determinar, el 22 de desembre de 2010, el cessament de les emissions d'aquesta cadena. Al final, però, els equips tècnics de la Generalitat i els Mossos d'Esquadra no van poder precintat la ràdio perquè no hi va acudir cap representant d'Amb2 FM i cal una autorització judicial per accedir a l'interior del centre emissor.

, així està el pati

CATALUNYA · SÓN L'EIX DIAGONAL, QUE S'ACABARÀ DURANT EL 2012, I L'EIX TRANSVERSAL, QUE ESTARÀ FINALITZAT EL 2013

Els dos eixos viaris de la Catalunya Central causen un impacte greu sobre el territori

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Des dels grans infraestructures viàries estan afectant greument el territori de les comarques centrals catalanes: l'eix diagonal -una obra que s'acabarà durant el 2012- i el desdoblament de l'eix transversal, que estarà acabat l'any 2013. Les dues autopistes milloraran i potenciaran el transport rodant -sobretot de mercaderies- al territori central, fet que causarà "un impacte ambiental greu". Un impacte que diversos grups ecologistes han intentat minimitzar, però l'administració ha fet prevaldre la importància de la infraestructura per davant de l'empremta ecològica que deixarà. A més, ambdós projectes estan pagats mitjançant els polèmics peatges a l'ombra.

L'eix diagonal i la desolació territorial

Aquesta infraestructura que unirà Vilanova i la Geltrú i Manresa s'està construint a marxes accelerades. El juliol de 2011, es va inaugurar el tram d'Igualada a Castellfollit del Boix i el tram d'unió amb la C-25 podria obrir-se al trànsit aquest mes de desembre. El conseller de Territori i Sostenibilitat, Lluís Recorder, ja va avançar que, possiblement, l'obra s'acabarà durant el 2012 i no el 2013 com estava planificat. L'eix tindrà 67 quilòmetres de longitud i s'hi hauran de fer dotze túnels (cinc dobles), 25 viaductes, 22 passos superiors i quinze d'inferiors. Els grups en defensa del territori es van alçar, bàsicament, contra dos trams i van proposar traçats alternatius: Vilanova-Canyelles i l'enllaç amb l'eix transversal. En el primer tram, es preveia la construcció d'un túnel pel turó de Montgrós, fet que va provocar l'oposició de la plataforma El Montgrós viu. No al Forat de la C-15 i del grup Bosc Verd. L'oposició va presentar al·legacions al projecte i va proposar una alternativa més econòmica i menys agressiva pel territori, que plantejava desdoblament de l'actual C-15. Aquesta opció es va descartar quasi automàticament perquè la via passava per Canyelles. Pel que fa al segon tram, l'obra afecta greument tot l'entorn protegit de la riera de Rajadell, la zona forestal del Suanya i l'anella verda de Manresa. El grup ecologista Meandre va presentar diverses al·legacions al traçat, però també van ser descartades perquè el traçat proposat passava molt a prop de la població de Salelles. L'impacte paisatgístic

Des del terme municipal de Collbaix (Bages) es pot apreciar l'impacte ambiental que provoquen les obres de l'eix diagonal i de l'eix transversal

Per sobre dels Plans del Suanya (Bages), hi passa un dels viaductes de l'eix diagonal

i ambiental és considerable, ja que, en aquesta zona, "s'ha hagut de construir el quart viaducte més gran de Catalunya", segons l'Observatori de Projectes i Debats Territorials a Catalunya (OPDTC).

Desdoblament de l'Eix Transversal

Un dels punts més impactants el podem trobar als peus del turó del Collbaix (Bages), on s'uneixen l'eix diagonal i desdoblament de l'eix transversal. L'any 2009, es va iniciar el desdoblament de l'eix transversal que uneix Cervera (Segarra) i Riudellots de la Selva (la Selva). El desdoblament comportarà la construcció o ampliació de 52 viaductes, catorze túnels i 40 enllaços. Alguns ajuntaments i institucions van redactar un conjunt de mesures mediambientals i algunes poblacions van presentar al·legacions, com el cas d'Espinelves (Osona). Actualment, les afectades per l'expropiació de les terres (prop de 500 persones al llarg del recorregut)

s'estan queixant de "l'alt grau de destrucció que comporten les obres als camps de cultiu" i exigeixen mesures de reparació i indemnització després de l'expropiació.

Potenciant el transport rodant de mercaderies

La suposada sostenibilitat de les infraestructures cada cop està més qüestionada, ja que encara no hi ha hagut cap aposta potent pel transport públic en aquestes dues vies, com apunten alguns grups ecologistes. Ben al contrari, la importància d'aquestes dues vies està marcada pel transport rodant privat, especialment el de mercaderies. Pel que fa a l'eix transversal, l'obra es deu bàsicament a l'alt percentatge de camions de transport que utilitzen aquesta via i les molèsties en el trànsit que poden ocasionar en una via d'un sol sentit. Cal recordar que aquesta via enllaça Lleida i Girona i, per tant, suposa una sortida fàcil cap a l'Es-

tat francès i Saragossa. En relació a l'eix diagonal, les seves funcions bàsiques són la unió de la costa del Garraf amb la Catalunya Central per una via ràpida i l'afavoriment de les relacions econòmiques. Si fixem l'atenció en el projecte del Centre Integral de Mercaderies (CIM) del Penedès, podríem deduir la idoneïtat de l'eix diagonal pel transport de mercaderies. El CIM és un projecte que suposaria (de moment, només s'ha aprovat el projecte inicial) convertir prop de 177 hectàrees en un conjunt d'infraestructures viàries, ferroviàries, aparcaments i naus enormes, per on es preveu que passin 2.288 camions pesats al dia de mitjana, segons informacions de la Plataforma No Fem el CIM.

Un peatge encara més obscur

La concessió de l'eix diagonal va ser adjudicada l'any 2008 a Iridium Concesiones de Infraestructuras, SA & CAT Desenvolupament

de Concessions Catalanes SL -pertanyent al grup Actividades de Construcción y Servicios (ACS), el president del qual és Florentino Pérez, que ha obtingut uns beneficis nets de 739 milions d'euros durant el tercer trimestre de 2011- i les obres van ser promogudes, amb l'ombra d'un peatge i un volum d'inversió de 398,2 milions d'euros. La concessió comprèn les obres i també la gestió de la infraestructura durant un període de 33 anys. Això vol dir que l'administració haurà de pagar el cànon establert de 0,071 euros per vehicle i quilòmetre a l'empresa concessionària fins l'any 2042, segons informacions de l'OPDTC. Aquesta mena de pagament suposa un malbaratament de diners públics, que van a parar als grans grups empresarials. Per una banda, s'aplica una taxa més alta al cànon imposat, basada en previsions i en els possibles interessos o indemnitzacions per no complir la quota prevista.

En aquest sentit, en unes declaracions recents, el secretari de Territori i Mobilitat de la Generalitat, Damià Calvet, afirmava que, arran d'aquest tipus de pagament, l'eix diagonal podria tenir un cost final de 1.400 milions d'euros. Per altra banda, el peatge a l'ombra comporta una reducció de capital en serveis, uns imports que es van restant del pressupost al llarg del termini establert.

Actualment, hi ha diversos projectes pagats sota aquest règim. Per exemple, les obres del desdoblament de la C-35, les obres de Vic-Ripoll o l'actual desdoblament de l'eix transversal. Aquesta última concessió recau al grup Cedinsa -FCC, Copisa, Copisa, Comsa-Emte i Caixa Catalunya-, amb 821 milions d'euros d'inversió i un termini de 33 anys, que suposaran un cost total de 2.500 milions d'euros.

Violències contra les dones

Les violències masclistes són múltiples. Algunes acaben produint la mort de les dones, però només són la punta de l'iceberg. Moltes són tan habituals que passen desapercebudes, d'altres són ocultades o silenciades. Us proposem una reflexió al voltant de les violències que patim les dones de forma específica pel fet de ser-ho, prenent com a pretext la celebració, el 25 de novembre, del Dia Internacional Contra la Violència vers les Dones. Una data que hauríem de poder traslladar a tots i cadascun dels dies de l'any.

Eva Fernández
afons@setmanaridirecta.info

Som al segle XXI i el 50% de la humanitat és vulnerable a diverses formes d'opressió, explotació, esclavatge, abusos i maltractaments que, en ocasions, arriben a l'homicidi. A Catalunya, una de cada quatre dones ha estat objecte de violència masclista, però es tracta d'un fenomen universal, que fa que puguem parlar d'una autèntica pandèmia que, cada any, provoca milions de morts directes i indirectes (per exemple per suïcidi) i seqüeles en milions de dones arreu del món. Juntament amb la fam, les guerres, l'explotació i la manca de cura vers el medi, ens parlen dels grans reptes que ens qüestionen com a espècie per la nostra incapacitat per resoldre problemes clau per a la nostra pròpia supervivència i també perquè mostren la manca d'un posicionament ètic i polític a favor de l'equitat i de la igualtat de la humanitat.

relacions de parella, en l'àmbit laboral, a l'espai públic, als mitjans de comunicació o, més recentment, també a les xarxes socials, que són utilitzades com a mitjà per dur a terme maniobres d'assetjament o d'agressió pública.

Davant les diverses denominacions d'aquest fenomen –violència de gènere, sexista, masclista–, ens inclinem per la darrera, ja que és la denominació que recull millor l'essència i les característiques d'aquestes formes de violència. Així apareix al preàmbul de la Llei Catalana 5/2008 del 24 d'abril sobre el dret de les dones d'eradicar la violència masclista: "La llei utilitza l'expressió violència masclista perquè el masclisme és el concepte que defineix de forma més general les conductes de domini, control i abús de poder dels homes sobre les dones i que, alhora, ha imposat un model de masculinitat que encara és valorat com a superior per una part de la societat. La violència contra les dones és l'expressió més greu i devastadora d'aquesta cultura, que no només destrueix vides, sinó que impedeix el desenvolupament dels drets, la igualtat d'oportunitats i les llibertats de les dones".

Aquesta mateixa llei considera i defineix la violència masclista com "la violència que s'exerceix contra les dones com a manifestació de la discriminació i de la situació de desigualtat en el marc d'un sistema de relacions de poder dels homes sobre les dones i que, produïda per mitjans físics, econòmics o psicològics, incloses les amenaces, les intimidacions i les coaccions, tingui com a resultat un dany o un patiment físic, sexual o psicològic, tant si es produeix en l'àmbit públic com en el privat".

Si posem èmfasi en aquests aspectes, és pel caràcter regressiu que té la política de Convergència i Unió, que ha eliminat el Programa de Seguretat contra la Violència Masclista i promou un pla –que seria operatiu el 2013– anomenat de violència de gènere i domèstica en què es dissol l'especificitat de la violència masclista amb la resta de formes de violència dins la llar contra infants i persones grans. Això no significa que la resta d'actes violents que es cometien en l'àmbit de la llar no

MIRALLS

Josep Jover

"A partir de Teddy Bautista, la SGAE es converteix en un 'lobby'" pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Un dia a l'any durant el qual no es comprí cap producte pàg. 6 i 7

HERÈNCIA MASCLISTA

DIRECTA 251

23 de novembre de 2011

tinguin, també, un marcat biaix de gènere. Vegem les dades d'un estudi publicat el 2003 pel professor Manel Calvo García de la Universitat de Saragossa sobre el tractament jurídic de la violència de gènere, d'àmbit estatal. L'estudi planteja que, en els casos de la violència dins de la parella, un 88% les víctimes són dones i un 90% dels imputats són homes; en les agressions contra infants i joves dins la llar, el 65% de les víctimes són dones i el 75% dels inculpatos són homes; en els casos d'agressions a persones grans, el 63% de les víctimes són dones i el 86,7 dels agressors són homes. Per tant, en aquestes circumstàncies, també quedaria plenament justificada la denominació de violència masculista.

En aquest context, caldria que ens interroguéssim sobre el nivell de consciència que té el conjunt de la societat sobre la violència masculista. Montserrat Comas d'Argemir plantejava, recentment, que només un 1,5% de la població considera la violència vers les dones com un problema greu. Una dada que ens parla de la supremacia masculina com a cultura hegemònica al nostre entorn i, conseqüentment, de l'assumpció dels valors androcèntrics i masculistes per part de les dones.

Al mateix temps, front les polítiques de promoció de la igualtat i de lluita contra la violència, es plantegen contraofensives sota la forma de la propagació de mites com el de les denúncies falses (que Comas xifra només en un 0,18%) o el de la promoció de la desafecció dels fills i filles vers els seus pares per part de les dones separades o divorciades, l'anomenada *síndrome d'alienació parental*. En aquest cas, s'obvia que, en casos de separacions per violència masculista, els fills i filles han estat testimonis i, de vegades, fins i tot víctimes de la violència. Tampoc no es pot de passar per alt que representa una mostra de la medicalització de problemes socials, que passen a l'esfera de la psicopatologia.

Un altre dels mecanismes té relació amb l'estigma que recau sobre les dones que són objecte de maltractaments per part de les parelles masculines, en la mesura que es considera que formen part d'un espai d'exclusió social i de masculinitat. Per últim, un apunt respecte de la visualització de les dones com a víctimes, una òptica que les considera com a persones febles i sense mecanismes ni recursos propis i que reforça encara més l'estereotip dominant femení. Les trajectòries de vida de moltes dones que han estat objecte de maltractaments ens parlen de resistències i manifestacions permanents de coratge, un combat que sovint han hagut de lliurar des de la vergonya, el silenci i la soledat. Les accions encaminades a fer que aquestes dones es dotin novament de capacitats i d'agència han de passar, necessàriament, per aquest reconeixement de les seves potencialitats i per l'acció col·lectiva.

Model masculí hegemònic i violència

Un diumenge de novembre al matí, els diaris de gran tirada del nostre país encarten la propaganda de joguines d'El Corte Inglés. En obrir-la, apareixen les típiques imatges: nenes que juguen amb nines, cuinetes, jocs de perruqueria o la *tricotosa* (sí, encara existeix) i nens que juguen amb cotxes, jocs de construcció i de química, monstres i robots i... el sùmmum de la sofisticació: un nen i una nena que viatgen junts dalt d'un cotxe o una moto i, naturalment, conduïx el nen. Minuts després, ens assabentem (no calia, de veres) que existeix un joc japonès –estès a tot el món– on es practiquen simulacions de violacions, fins i tot amb infants. I encara ens preguntem com es construeixen els models de gènere?

El model masculí hegemònic es caracteritza –almenys en el nostre context– per considerar els homes com a éssers dotats de fortalesa física i psicològica, com a proveïdors, com les persones amb l'autoritat necessària per prendre decisions, que tenen seguretat i una sexualitat activa i agressiva, entre d'altres característiques. En la mesura que la violència és un dels components de l'estereotip masculí, només des d'una crítica i una deconstrucció personal i col·lectiva del model hegemònic de masculinitat i de la seva encarnació en persones concretes serà possible, realment, fer front a la violència masculista com a problema social.

L'existència de l'estereotip –d'una normativització d'allò que és masculí com a descomptat, com una cosa fora

aquest anunci de dolce&gabbana reproduceix una escena que podria recordar una violació, on una dona és sotmesa per un grup d'homes

de tot qüestionament– homogeneïtzat i invisibilitza la resta (infinita) de possibilitats de masculinitats diverses, unes alternatives equitatives i solidàries que existeixen. La norma masculina com a patró s'ha legitimat des de diverses perspectives. Actualment, encara es recorre a les bases biològiques, un procés de naturalització de les diferències que, després, serveix per legitimar les desigualtats. Considerar les concepcions i els arquetips de gènere com a construccions socials, doncs, serà el primer pas necessari pel seu qüestionament.

– *Existeix un joc japonès –estès a tot el món– on es practiquen simulacions de violacions, fins i tot amb infants*

La reflexió i l'anàlisi de les masculinitats neix a redós del qüestionament de les identitats de gènere des de les diverses línies dels moviments feministes, però encara és molt recent i el seu abast massa restringit.

A principis d'octubre, Barcelona va acollir el Congreso Iberoamericano de Masculinidades y Equidad: Investigación y activismo (les ponències del qual es poden trobar a www.cime2011), que va comptar amb un panell específic dedicat a la violència i la masculinitat. En el marc del congrés, es van presentar diverses experiències i reflexions sobre les construccions de les masculinitats i la importància de basar la con-

cepció de la ciutadania en la reflexió personal i en la construcció de masculinitats equitatives, igualitàries i no violentes.

Fent un pas més enllà, Adriano Beiras i Leonor Cantera, en el marc del mateix congrés, van recordar la proposta de Judith Butler i de la teoria *queer* de trencar dicotomies i repensar-nos des de paràmetres no binaris.

I ara, què?

Corren mals temps per a les polítiques igualitàries i la promoció de l'equitat en les relacions interpersonals. Les dones que, amb les nostres lluites, vam eixamplar el concepte d'estat del benestar cridant que allò personal també és polític, ara, observem com el desmantellament d'aquest estat del benestar capgirat la consigna i allò que hauria de ser una responsabilitat política i, per tant, col·lectiva es torna a convertir en un problema personal. Aquest és un dels principals riscos que corren les polítiques d'igualtat i els programes d'atenció a les dones que han patit maltractaments o els programes –encara poc desenvolupats– adreçats a homes que han exercit o exerceixen la violència vers les dones.

Només si mantenim la tensió que no permetre la violència vers les dones, si considerem aquest fet com una anomalia social que ens implica a totes, si ens qüestionem personalment i col·lectivament cada dia i ens impliquem en la construcció de nous vincles que parteixin de compartir una intimitat afectivitzada, la crisi serà una oportunitat per al canvi.

Límits i perspectives de l'acció comunitària en la violència masclista

Vanessa Gaibar Constansó, antropòloga

Els darrers anys, conceptes com igualtat, gènere o violència masclista han passat a formar part de l'agenda política i a ocupar algun titular als principals mitjans de comunicació. L'opinió pública se n'ha fet ressò i les institucions públiques han ampliat els seus recursos i serveis. Un canvi de mires que, sens dubte, no hagués estat possible sense les reivindicacions feministes del moviment associatiu barceloní dels anys 70. I és que, tal com afirma la historiadora Mary Nash, la inclusió del principi d'igualtat i dels drets de les dones en la nova democràcia va ser una conquesta de l'ampli moviment de les dones i el resultat del seu activisme decisiu en la lluita antifranquista (*Dones en Transició*, 2007).

A principis dels anys 90, la llavor d'aquest moviment social va donar fruits amb la formalització d'entitats compromeses socialment i formades per professionals expertes en intervenció en casos de violència. Des d'aleshores, entitats com El Safareig o Tamaia han desenvolupat un treball exemplar en matèria de prevenció,

sensibilització, formació i atenció en aquest àmbit. Aquestes entitats, per la seva proximitat amb la ciutadania i el treball diari que desenvolupen al territori, es troben en una posició privilegiada que els permet accedir a col·lectius als quals, per un motiu o per un altre, no acostumen a arribar d'altres agents socials.

La diversitat existent a la nostra societat s'ha vist reproduïda, també, en les associacions. Per poder donar resposta a les diferents formes de violència, les entitats s'han d'especialitzar en col·lectius diversos. Aspectes com l'origen, l'ètnia, l'orientació sexual, la situació econòmica, l'estat de salut o la situació laboral poden afectar les situacions de violència que puguin patir les dones.

Malauradament, tot i els avenços aconseguits fins ara, la crisi econòmica està passant factura als programes i projectes adreçats a combatre la violència contra les dones. Les reduccions pressupostàries són una realitat i les entitats socials han de fer front a les limitacions econòmiques imposades, producte de la dependència econòmica que mantenen amb les institu-

cions. A més, també han de lluitar amb les que tenen un caire més ideològic o polític, perquè no només es tracta de diners, sinó també de prioritats. I, malauradament, les qüestions de gènere no acostumen a ser considerades prioritàries. Encara menys en èpoques de manca econòmica.

Cal tenir present que la violència masclista és una violació dels drets humans, però també és una qüestió de salut pública perquè, sense una societat lliure de violència, les dones difícilment podran gaudir plenament de la seva vida i dels seus cossos. Per aquest motiu, l'eradicació d'aquesta violència ha de ser una de les prioritats de l'administració, que no pot delegar el seu paper de lideratge i la seva responsabilitat a les associacions. En aquest sentit, un dels reptes actuals de l'acció comunitària és continuar potenciant el treball en xarxa, com ja ha fet fins ara. Un treball coordinat que permeti que les entitats uneixin esforços i recursos i que possibiliti establir mesures de control i vigilància destinades a assegurar el compliment dels deures de la institució pública en aquesta matèria.

Dades violències de gènere

El 26,6% de les dones de Catalunya, una de cada quatre, ha estat objecte d'alguna agressió masclista greu al llarg de la seva vida.

Durant l'any 2009, 36.000 dones d'entre divuit i 70 anys van patir agressions masclistes especialment greus.

Durant el 2009, el 6,8% de les dones va ser víctima d'alguna agressió masclista que la mateixa víctima ha considerat delictiva. Només el 17,7% d'aquestes dones ha denunciat els fets.

En l'àmbit de la parella i l'exparella, prop de 70.000 dones residents a Catalunya es van considerar maltractades l'any 2009.

Una de cada tres dones del món ha estat colpejada, obligada a mantenir relacions sexuals o maltractada d'altres formes al llarg de la seva vida.

Una de cada cinc dones haurà estat víctima de violació o intent de violació al llarg de la seva vida.

De 1983 a 2008, l'Estat espanyol va registrar 735.950 denúncies per violència masclista (només es denuncien el 5 o el 10% dels casos).

Les dones proveeixen més de la meitat d'aliments del món (el 80% a l'Àfrica; el 60% a l'Àsia), però representen el 70% de la població pobre del món i només posseeixen el 2% del terreny, accedeixen a l'1% dels crèdits i al 5% de les explotacions agràries.

FONTS:
 - Enquesta de Violència Masclista de Catalunya, 2010 (EVMC).
 - Informe Estat Mundial Població de Fons de Població de Nacions Unides, 2005. La violència per motius de gènere, un greu problema. UNFPA, 2005.
 - ONU Mujer.
 Dades facilitades per Joana G. Grenzner.

Els catàlegs de joguines reproduïxen els estereotips relacionats amb els nens i les nenes

Josep Jover: “La SGAE és l’últim sindicat vertical que queda a Espanya”

Josep Jover és advocat especialista en peritatge en protecció de dades i dret a la imatge i impulsor de dues de les tres demandes que hi ha hagut contra la SGAE. Va ser el responsable de portar el cas del cànon digital –que pretenia fer que les usuàries paguessin una taxa per les còpies emmagatzemades en diferents suports digitals– als tribunals de la Unió Europea (UE). Finalment, la UE va dictaminar que aquesta taxa era abusiva i indiscriminada l’octubre de 2010.

Eduarne Bagué
entrevista@setmanaridirecta.info

La Societat General d’Autors i Editors (SGAE) va portar Traxtore als tribunals per reclamar-li un cànon per tots els productes digitals que comercialitzava, però va acabar perdent la demanda. Com va arribar a contactar amb vostè aquesta botiga? S’esperaven que les coses anirien com han anat finalment? Per a un advocat, és essencial tenir un client que digui “a totes” i aquesta senyora és petita, baixeta i el que es vulgui, però, als setze anys, estava donant de menjar a Bòsnia, als

llocs on no volien anar els cascos blaus. I, quan una persona d’aquestes considera que està vivint una situació injusta, diu: “Doncs, anem-hi”. Després de sis intents d’assassinat, què més pot passar? Jo entro en aquest tema com a pèrit, però deu dies abans que acabés el termini, l’advocat va punxar i jo era el que era advocat i coneixia més el tema. Li vaig proposar dues estratègies: una estratègia jurídica, que passava per posar una *qüestió prejudicial* a la Unió Europea perquè entenia que es vulnerava la directiva comunitària; i, d’altra banda, crear una estratègia mediàtica per fer que la gent s’impliqués en aquest tema. Un cop dissenyada l’estratègia, ens en vam fer càrrec. Ens hem anat combinant perfectament i ha funcionat. Hem tingut molta sort d’arribar al lloc indicat en el moment oportú. Aquest és un recurs indirecte, jo no puc posar un recurs al tribunal de la Unió Europea, l’ha de posar el jutge. En la primera instància, el judici va anar molt malament. L’advocat va arxivar el que no pots imaginar i el jutge també i jo crec que això va propiciar que l’Audiència, que ja tenia la mosca darrere l’orella, cregués que era un cas per enviar a la Unió Europea. Era el cas ideal, també a la UE. Era un tema pur, d’una senyora que tenia una petita botiga i, per tant, no hi havia interessos de multinacionals al darrere. I era un tema simple: per quin tipus de concepte havia de pagar aquella senyora. A més, el tribunal de la Unió Europea estava esperant que arribés algun plet d’Espanya. El tribunal estava sorprès perquè Espanya, pel nombre d’habitants que té, li hauria d’enviar entre 450 i 550 casos l’any i aquell tot just era el segon (2/2008). Si el 85% de la normativa que produeix l’Estat Espanyol és desenvolupament de normativa comunitària, en aquest per-

centatge, l’últim tribunal és la Unió Europea. Com que Espanya no deixa que arribin casos a la UE, tan bon punt n’ha arribat un, el tribunal ho ha aprofitat. Normalment, els magistrats de la Unió Europea són molt prudents. El més interessant de la sentència és que té efectes retroactius. És a dir, la SGAE ha de tornar els diners des de la posada en marxa de la directiva. Estem parlant d’1.800.000 euros. Si no els retornen, el responsable civil és l’Estat, que hauria de pagar perquè també està demandat. I tal com estan les coses, és molt probable que la SGAE no ho pugui pagar.

–
“Una filosofia que han aportat els joves és que cooperar és més rendible que competir” e les multinacionals dels EUA
–

Què passa amb el cànon digital a partir de la sentència?

Ja no es pot aplicar, però, com que ningú no es vol enfrontar a la SGAE, la gent el continuarà pagant. En principi, però, no l’han de pagar.

Quin ha estat el paper de l’Estat durant aquests 30 anys?

A partir de la intervenció de Teddy Bautista, la SGAE deixa de ser una societat mutual, una societat d’ajuda recíproca. És a dir, de la recaptació de cada dia, tots traiem una mica de

diners perquè la gent gran pugui viure, pensant una mica en l'època d'abans de la Seguretat Social. A partir de Teddy Bautista, la SGAE es converteix en un *lobby*. És el personatge clau, és qui transforma la filosofia de l'entitat i no només la de recaptació, sinó també la filosofia política. És un *lobby* que és capaç de posar i treure ministres. És a dir, la SGAE recapta 400 milions d'euros l'any, una bona part dels quals no reparteix. Si jo tinc un problema de tresoreria, com a Estat, truco i dic: "Escolta, compra'm 100 milions d'euros de bons del tresor". I aquesta em diu: "D'acord, te'ls compro; què em dones a canvi?".

I tot això és el que hi ha darrere la llei Sinde?

No. Darrere la llei Sinde hi ha la pressió de les multinacionals dels EUA. La llei Sinde correspon més aviat a una demanda de seguretat jurídica dels estudis nord-americans per poder disparar còmodament contra les pàgines d'enllaços a Internet. Una altra cosa és que la norma espanyola no ho permeti. El dia després que el senat aprovés la llei Sinde, la ministra d'Assumptes Exteriors se'n va anar a portar-ho als Estats Units, a la secretària d'estat, Hillary Clinton. Pensem, també, que el vicepresident dels Estats Units és l'ex-president de l'Associació de la Indústria Discogràfica d'Amèrica (RIAA, en les sigles angleses), l'entitat de drets d'autor més important dels EUA.

Què en penses, de la controvèrsia al voltant del cànon digital?

El cànon era una solució que, en dret comunitari, té una raó de ser, que és la còpia privada, que s'ha utilitzat per indemnitzar les entitats de gestió per la presumpta pirateria que hi pogués haver. El que diu la sentència és que no pot ser una indemnització d'aquest tipus. El cànon ha de ser per a una cosa determinada.

Per tant, la recaptació que sortís del cànon no havia d'anar mai cap a les artistes?

No. El cànon es divideix. Cada 100 euros es divideixen. Aproximadament, la SGAE s'endú uns 50 euros, entre 25 i 30 euros van a l'Entitat de Gestió de Drets dels Productors Audiovisuals (EGEDA) –hi ha vuit entitats de gestió– i la resta es reparteix entre el Centre Espanyol de Drets Reprogràfics (CEDRO) i altres entitats, com ara l'Associació de Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), relacionada amb l'Almodóvar.

–
"El primer negoci dels EUA després del tràfic d'armes és el de la propietat intel·lectual. Unicornio ha comprat els drets de tots els cantants cubans"

Se suposa que la idea és preservar els drets d'autoria?

En el moment que els guàrdies civils entren a la SGAE, a Espanya, s'acaba un món i en comença un altre pel que fa a la propietat intel·lectual. La SGAE s'està refundant. En aquests moments, es troba en fallida tècnica i encara no tenim clar com remunerar els autors i quins. Aquí hi ha dues mentalitats: la mentalitat europea, que aposta per la caixa mutual que he explicat abans, i la mentalitat nord-americana, segons la qual el dret d'autor és una propietat més, simplement. Quan John Ford feia pel·lícules, no li quedaven drets d'autor com amb la SGAE. La declaració de drets dels EUA només reconeix un dret, el de la propietat. La constitució nord-americana no reconeix cap altre dret que el de la propietat i el dret de defensar-la. La mentalitat és aquesta.

Per tant, aquestes serien les dues úniques opcions per refundar la SGAE?

No. És una situació més complexa. La SGAE és l'últim sindicat vertical que queda a Espanya perquè hi ha els autors i els editors, que són els senyors que treballen per als autors. Teddy Bautista va aconseguir que hi entressin les televisions (les màximes pagadores de drets d'autor). Hi ha la Warner i la Fox. Jo crec que s'acabarà partint, independentment de com acabem entenent la propietat intel·lectual en el futur. Hi haurà un sindicat que defensarà els interessos dels autors i un altre *lobby* que defensarà els interessos dels productors i, entre ells, es barallaran amb els consumidors.

Dins d'aquest esquema, on quedarien totes aquelles autores i creadores que creuen en la cultura lliure o les llicències creative commons?

Els tindran la seva part. Una filosofia que vosaltres, els joves, heu aportat és que cooperar és més rendible que competir. Aleshores, a partir d'aquí, hi haurà un marc per a la gent dels *creative commons* i suposo que aquest marc serà d'aquest 20% que tindrà una entitat, que el que farà serà destinar aquests diners a obres socials, a artistes i autors en general. No ho sé perquè, fins fa un mes, la SGAE ni tan sols acceptava les llicències *creative commons*.

Però sí que han anat agafant molt de poder, no?

Tampoc tant. Cadascú viu en un món molt tancat. Si jo visc en un món on tots són desenvolupadors de programari lliure, pensaré que el món és així. En temes de noves tecnologies, serà més aviat així i, en temes de música, hi haurà una part que tindrà drets d'autor, sobretot de les reproduccions i les exhibicions en públic. D'altra banda, l'estructura política de la SGAE està formada per tres cercles. Un cercle format per un centenar de persones, les més properes a Teddy Bautista, que cobraven una morterada; un altre cercle que, segons com anés, cobrava una mica més o una mica menys, i, després, 70.000 persones que no cobraven ni un euro o 64 l'any. Aquest nucli tancat no era només un nucli que cobrava drets d'autor directament, sinó que, a més, la SGAE ha pagat l'últim disc de Ramoncín i ho ha pagat a una productora que és del mateix Ramoncín, es vengui o no es vengui el disc. És a dir, els que en formaven part tenien un valor afegit. Gent que no havia fet cap disc des de feia 25 anys, com que era socia de la SGAE, ha tret un recopilatori pel valor afegit que implicava estar ben situada en aquesta societat.

Aleshores, podríem dir que hi va haver una generació que es va muntar un *lobby* i que és el final d'aquesta generació?

Sí, perquè els mecanismes de gestió de drets no els han fet els joves, estan fets per la generació anterior. Avui, ha sortit una notícia interessant que vam estar treballant amb la Guàrdia Civil. Els 26 milions d'euros que van rebre pel Palau de Boadilla, els han hagut d'entregar a Carlos Slim perquè la SGAE va avalar la compra d'uns terrenys al centre de Mèxic per fer el Gran Teatro Cervantes. Ara no hi ha diners per fer-lo i Carlos Slim va dir que, si no li donaven els diners, els demandaria. I una demanda de Carlos Slim no és una demanda normal. Els han donat una hipoteca per fer el palau, no tenen el palau i, a sobre, han de pagar la hipoteca. Han actuat com un *lobby* fins que s'ha trencat.

Però han estat molt poc curoso, no?

Estaven tant per sobre del bé i del mal... Si una llei no els agradava, trucaven al ministre i la llei es canviava, perquè el govern i els partits deuen molts favors... Si vostè va al Camp Nou i hi porta Bruce Springsteen, són 100.000 cadires a una quantitat d'euros i el 10% de la recaptació és per a la SGAE. Si es fa exactament el mateix però qui ho fa és un partit polític, són 70 euros. Imagini's el que haurien de pagar si munten actes polítics i no paguen. Fa sis anys, CiU va treure un DVD contra els socialistes als diaris que es deia *Confidencial.cat*. En van fer un milió de còpies. Per a vostè, haguessin estat 760.000 euros en concepte de cànon. I això no apareix a la comptabilitat de CiU. És clar, així, truco el Duran Lleida: "Escolta, m'hauries de canviar la llei". Es tracta d'una relació de clientelisme, fins al punt que el centre d'estudis jurídics del Ministeri de Justícia feia convenis amb les entitats de gestió amb el mateix tracte que a una institució pública, tot i que estaven allà pel seu interès particular. El gran negoci del segle XXI és la propietat intel·lectual.

Per tant, comença un camp de batalla entre Internet, els sistemes tradicionals i els drets d'autoria?

Sí, és un camp de batalla brutal. És a dir, el primer negoci dels Estats Units després del tràfic d'armes és el de la propietat intel·lectual. Per exemple, hi ha una societat que es diu Unicornio. En un moment determinat, prop de 400 milions d'euros se'n van cap a Amèrica. Unicornio ha comprat els drets de tots els cantants cubans perquè, a Cuba, com que és un país comunista, la propietat intel·lectual és de l'Estat i aquest l'ha venuda a Unicornio, la meitat de la qual és de Teddy Bautista.

Però, si la SGAE està mig desmantellada, li deu faltar capital i, per tant, els diners que deu els haurà d'assumir l'Estat. Potser el que queda és que les artistes es tornin a organitzar i busquin de quina manera volen fer les coses?

Potser, però tornem al que hem dit abans. Hi ha artistes que són partidaris de crear la SGAE catalana. Però resulta que la SGAE alemanya està dient que els drets d'autor dels artistes alemanys de Mallorca són seus i que vindran a recuperar-los. És clar, en el moment en què vostè pagui la pel·lícula o la sèrie que es baixi d'Internet a la nit amb Visa, ja no seran necessàries les entitats de gestió o, almenys, aquestes entitats de gestió. Perquè l'americà cobrarà directament de la Visa, no passarà ni per aquí.

FOTOGRAFIES:
Arianna Giménez

Viure sense comprar

El vintè dia internacional sense compres se celebra el 26 de novembre. Col·lectius de tot el món s'uneixen per reivindicar que hi hagi un dia a l'any durant el qual no es compri res i, al mateix temps, per construir un model de consum responsable, més equitatiu i menys malbaratador durant els altres 364 dies. Però, com podem viure al marge del nostre model de consum?

Oriol Agulló

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

7 de gener a les 6:59h. Centenars de persones fan cua en una gran superfície comercial. Comença el compte enrere: 5, 4, 3, 2, 1... Obren les portes de l'establiment i la gran massa de persones es desplaça vertiginosament a buscar la jaqueta, les sabates o la motxilla que havien vist fa uns dies i que, ara, gaudeix d'un 30% de descompte. Aquesta escena es repeteix un parell de vegades l'any i és la imatge que palesa millor els nostres patrons de consum. Sovint, comprem el que no necessitem esperonats per un bon preu. Però, quins són els costos reals d'una societat consumista?

El cicle de vida d'un producte genera un seguit d'impactes i consumeix un nombre determinat de recursos. Que els productes siguin oferts cada vegada a un preu més baix pot ser fruit de la innovació tecnològica, del creixement econòmic, de la maduresa del mercat, o pot significar –també– que, per alguna raó o altra, les productores no estiguin assumint els costos del cicle de vida dels productes com a propis i, per tant, aquests no apareixen reflectits en el preu. Així doncs, viure en una societat habituada a la compra constant i incontrolada té com a conseqüència la sobreexplotació de les matèries primeres, l'explotació laboral, la generació inassolible de residus, la desforestació i altres afectacions sobre el medi i, fins i tot, alteracions en la conducta de la gent consumidora.

Sense basar-se en els diners

Els darrers anys, el consum de recursos, béns i serveis ha augmentat de forma exponencial. A més, ho ha fet

d'una manera gens equitativa, ja que un 20% del món consumeix un 80% dels recursos. En un moment en què la crisi econòmica, social i ecològica es troba a la primera línia de l'actualitat, es fa necessari un replantejament sobre el model de consum, que informi sobre els efectes adversos que té el consumisme sobre el medi natural i sobre les persones i que desenvolupi models organitzatius caracteritzats pel sentit crític, l'ajuda mútua i l'autogestió, com són els bancs del temps, les xarxes d'intercanvi de béns, serveis i coneixements, els grups de consum agroecològic, les cooperatives o les associacions veïnals i de consumidors. És destacable la radicació activa en el territori d'aquestes experiències, que actuen com a generadores de noves dinàmiques associatives i relacionals i, alhora, construeixen capital social. Valors com la solidaritat, la cooperació, la reciprocitat, la confiança, la transparència i la responsabilitat es troben a la base d'aquestes experiències, que pretenen, en el seu conjunt, estendre i reforçar els vincles entre les persones.

Dues dècades d'història a Barcelona

A la ciutat de Barcelona, els bancs solidaris i els bancs de temps tenen dues dècades d'història. L'any 1990, es va crear el Banc Solidari d'Intercanvi de Feines i Serveis de l'Eixample, una iniciativa impulsada per l'associació veïnal de l'Esquerra de l'Eixample amb el suport de la FAVB. L'any 1997, va néixer un altre projecte d'intercanvi amb el suport de l'associació de veïns i veïnes de la Zona Oest del districte de les Corts: el Banc Solidari de Serveis Gratuïts de les Corts.

Inicialment concebuts com un projecte de suport exclusiu a les dones,

Marooned

de mica en mica, s'han anat consolidant com a projectes associatius i ara són grups motivats per intercanviar temps, que es dedica a tasques puntuals domèstiques, formatives, d'atenció a les persones o d'orientació, que permeten que les participants resolguin algunes necessitats de la vida diària.

Cal potenciar valors com la solidaritat, la cooperació, la reciprocitat, la transparència i la responsabilitat i models organitzatius com els bancs del temps o les xarxes d'intercanvi de béns

Arran d'aquestes iniciatives sorgides del moviment veïnal, aquests darrers anys, han aparegut altres bancs del temps gestionats per associacions del teixit associatiu de la ciutat: com el Banc de la Barceloneta.

Tothom pot ensenyar alguna cosa

L'origen de les xarxes d'intercanvi de coneixements es troba a l'Estat francès als anys 70, quan algunes mestres van començar a introduir noves metodologies d'aprenentatge a les aules. La idea central que vehiculava aquestes iniciatives era el fet que tothom podia ensenyar quelcom i, per tant, era bo compartir i intercanviar coneixements.

La xarxa d'intercanvi de coneixements és una altra de les formes possibles per dur a terme intercanvis al marge de les xarxes d'intercanvi comercial. Si bé la idea és la mateixa (que la dels bancs del temps i els bancs soli-

daris), ja que es basa en una lògica d'intercanvi, el que mou la xarxa d'intercanvi de coneixements és el saber fer. L'objectiu d'aquestes xarxes és donar coneixement i rebre coneixement.

Aquestes xarxes ciutadanes van arribar a Catalunya a principis dels anys 90. La primera es va desenvolupar a l'Escala –per influència francesa– i, posteriorment, es van crear altres xarxes a Castelldefels, Salt, Sant Feliu del Llobregat, Cornellà de Llobregat i Figueres, així com als districtes barcelonins de Sant Antoni, Sant Andreu i Nou Barris. Normalment, aquestes iniciatives estan vinculades a projectes educatius i també a experiències veïnals del territori, com la Xarxa d'Intercanvi de Coneixements de Nou Barris, que va néixer fruit de l'impuls d'un grup de mestres de l'Escola d'Adults Freire. Actualment, a la ciutat de Barcelona, hi ha diverses xarxes d'intercanvi de coneixements: la Xarxa d'Intercanvi de coneixements de Nou Barris, la Xarxa d'Intercanvi de coneixements del Clot-Camp de l'Arpa o la Xarxa d'Intercanvi de Coneixements de Gràcia.

Consum responsable

Les xarxes d'intercanvi de béns que hi ha a la ciutat de Barcelona es van crear a l'inici del segle XXI. Impulsades per persones que han participat en diversos moviments socials, aquesta mena de xarxes neixen seguint una lògica de crítica al consumisme i de foment d'un consum responsable, amb criteris ecològics i socials. Les primeres estan relacionades amb la creació de mercats d'intercanvi solidari puntuals i, més endavant, es consoliden xarxes més estables d'intercanvi de béns. Les dinàmiques actuals fan pensar que, de cara

El camí cap al consum responsable

al futur, la multiplicitat de mercats d'intercanvi solidari que es duen a terme a tots els districtes de la ciutat de Barcelona poden desembocar en alguna xarxa més estable i aglutinadora.

Criteris socials i ecològics

Les cooperatives de consum agroecològic són associacions formals o informals de persones que busquen consumir de manera diferent, amb criteris socials i ecològics i amb una relació directa amb la persona productora pagesa. Alguns d'aquests grups de consum es constitueixen formalment com a cooperatives, tot i que la majoria no fan aquest pas. Aquestes iniciatives actuen com a nuclis generadors de xarxes de confiança, ajuda mútua i llaços de solidaritat veïnal als diferents barris de la ciutat. A més, moltes es relacionen amb bancs del temps o amb xarxes d'intercanvi solidari del territori i algunes també promouen punts d'intercanvi solidari.

Troblem diferents etapes en la creació de les cooperatives de consum a Barcelona. Germinal va ser la pionera, l'any 1993, però l'auge de l'expansió de les cooperatives de consum a Barcelona data de l'any 2000. Entre les cooperatives formalment constituïdes, destaquen Germinal o Cydonia; d'entre les associacions de grups de consum, la Xarxa de Consum Solidari; també en trobem moltes altres sense marc legal o que formen part d'ateneus, associacions o centres socials ocupats, com: Cooxino, Tota Cuca Viu, El Guaret, I un rave!, El Carretó, Panxacontents, Les Trementinaires, Pinyol Vermell, etc.

MÉS INFORMACIÓ

<<http://diasensecompres.wordpress.com>>
<<http://decreixementcampadabcn.wordpress.com>>

Informa't del que compres. D'on vénen les matèries primeres del producte? En quines condicions laborals s'ha produït? Quina responsabilitat social hi ha darrere l'empresa que comercialitza el producte? Quins impactes ambientals i socials ha tingut la producció i la distribució d'aquest producte? El primer pas per fer un consum crític és preocupar-nos per obtenir aquesta informació i reclamar-la.

Defensa els drets de la persona consumidora. Les normes que protegeixen els drets de les consumidoras en moltes ocasions no es compleixen i el nostre silenci agreuja el problema. Cal vetllar per l'acompliment de la transparència informativa i denunciar la publicitat enganyosa d'un producte o d'un establiment, el mal etiquetatge, els cobraments indeguts i la lletra petita abusiva.

Redueix per viure millor. Del 19 al 27 de novembre, se celebra la Setmana Europea per la Prevenció de Residus. Aquesta iniciativa posa èmfasi en el fet que, tot i que reciclar sigui l'acció més mediàtica, la més important és reduir. El nostre model de consum es basa en la producció constant de noves necessi-

tats. Sabem que l'espiral consumista no ens fa més feliços, per tant, podem aspirar a viure millor amb menys.

Tria productes i serveis locals. Els productes locals eviten despeses innecessàries de transport, reduïxen els impactes ambientals, generen ocupació de qualitat i permeten un moviment de productes en circuits curts, cosa que fomenta una distribució més bona de la riquesa.

Tria productes ecològics. La producció ecològica intenta no impactar de manera negativa en l'entorn durant tot el cicle de vida del producte, des que es fabrica fins que s'elimina. Per això, s'evita l'ús de productes contaminants i tòxics, un consum excessiu d'energia o l'extracció irresponsable de les matèries primeres en la fabricació, però també es té en compte el disseny del producte perquè sigui el més durador possible i fàcilment reutilitzable o reciclable.

Tria productes de justícia social. Els productes que s'elaboren en condicions laborals precàries fomenten una distribució injusta de la riquesa, però, hi ha producció i serveis amb sous dignes, basats en la cooperació i el repartiment horitzontal de les tasques.

Canvia els teus hàbits de consum. Conèixer l'impacte del nostre consum ens permet canviar hàbits socials i ambientals insostenibles i ens fa prendre consciència de la nostra capacitat d'acció. El petit comerç de barri genera més riquesa social i més ben distribuïda que els supermercats i hipermercats. Si, a més, ens proveeix de productes locals i ecològics, reduïm els impactes negatius dels grups multinacionals i del model de venda en grans superfícies.

Pressiona institucions i empreses insostenibles. Denuncia les normatives insostenibles i socialment injustes.

Col·labora en projectes de consum crític i responsable. Hi ha molts projectes de consum crític i responsable que estan funcionant. Participar-hi permet el canvi cap a un altre model de consum i, al mateix temps, els teus propis hàbits de consum són una mica més crítics i sostenibles.

Construeix alternatives de consum. Si a la teva localitat no hi ha projectes de consum crític i responsable, és necessari fer un pas més i posar-los en marxa. És important que els projectes s'adaptin a la realitat social de la teva localitat i que generin un espai de confluència social.

Fira d'intercanvi de Mieres -
Oscar Romero

26-N: 'Deixa la cartera a casa!'

Un Dia Sense Compres podria ser comparable a una jornada de vaga de les consumidoras o a una campanya de boicot. El que diferencia la jornada del dia 26 de novembre és que no busca la lluita contra un producte o una empresa concreta, sinó que l'objectiu és posar en qüestió tot l'aparell mercantilista i publicitari per cercar un canvi en el model de consum glo-

bal. Des de l'any 1992, se celebra el *Buy Nothing Day*, una iniciativa creada pel publicista canadenc Ted Dave.

A través d'una acció ben simple, com és no comprar res durant un dia, es vol promoure una reflexió crítica sobre el consum i proposar alternatives viables al repartiment de recursos a escala planetària, al lliure mercat, a les normes que regeixen el comerç

internacional o a les polítiques alimentàries. Per aquest motiu, la jornada està impulsada pels diferents moviments socials que treballen pel comerç just, l'agroecologia, l'economia solidària, el moviment decreixentista o la sobirania alimentària dels pobles. La idea central d'aquesta jornada apareix en aquest lema: *Mobilitza't i deixa la cartera a casa!*

Desmuntant l'ombra

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

L'ombra de l'estàtua eqüestre de Ramon Berenguer el Gran projectada sobre un senyorial hotel modernista de la via Laietana. Traducció: l'ombra del poder imperant damunt de la principal activitat econòmica de la ciutat de Barcelona. Sí, alguns turistes que passen per allà s'hi fixen i comenten: "Guaita quina casualitat". En efecte: l'ombra de la base del cavall coincideix perfectament amb la línia del balcó de l'hotel. L'ombra es fa immensa i magnífica la grandiloqüència d'aquest testimoni de bronze de la nostra història. Una història de resistència, sí, no ho oblidem, però això és igual, ja que, als arquitectes i urbanistes (com als turistes), els importa ben poc la història. El fet és que, en aquesta ciutat, res no és casual: tot està planejat fins al darrer mil·límetre. La pulcritud dels carrers, l'omnipresència d'elements de disseny, els bancs individuals, les places de ciment, les platges impecables... i els jocs d'ombres que fa la història damunt dels immobles. Tot planificat, tot al servei de la marca, tot un decorat. Un decorat de teatre és el primer que ens ve al cap quan veiem, cada nit, Ramon Berenguer galopant a la façana de l'Hostal Laietana. Un decorat de cartró pedra muntat per aquells que vénen a passar un o dos dies a *Spain*. El que es queda a viure més temps a la ciutat descobreix ràpidament la farsa. Però Barce-

lona no és per a aquells que la vivim, sinó per als que la consumeixen. Rodrigo Lanza va venir a viure a Barcelona fa sis anys. Els últims quatre els ha passat a la presó. Va venir de Xile per estudiar... història. Una nit qualsevol, mentre Ramon Berenguer galopava a la via Laietana, a uns 100 metres d'allà, un agent de la Guàrdia Urbana va rebre un impacte d'un test des del balcó d'un altre edifici senyorial. Va ser un 4 de febrer. El Rodrigo no es trobava dins d'aquest edifici. Tampoc no va tirar mai cap test. Tenia 21 anys i només passava per allà. Però, en aquesta ciutat, no existeixen les casualitats. De sobte, darrere del decorat, va conèixer la tortura, els crits de "sudaka de merda" i els anys perduts a la presó. La sentència del jutge, impecable, s'assembla força a l'efecte lumínic que fa l'estàtua eqüestre damunt de l'hotel. Teatral i de cartró pedra. Espectacular, fantàstica, però fràgil... molt més fràgil del que sembla. Sí, fins aquí hem arribat. S'està tombant aquest muntatge, ho diu a crits la Mariana i els milers de persones que vam assistir a aquesta manifestació del dia 12 de novembre. Per Rodri, per Patri i per totes les que han estat víctimes del gran teatre de Barcelona, aviat no quedaran més estàtues ni ombres que ens canviïn la vertadera història d'aquesta ciutat.

Xavi Artigas

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

MASS-MEDIA

Tecnocràcia: el nou consens mediàtic

Darrerament, s'ha convertit en un dels conceptes més utilitzats a tots els mitjans, tant a les tertúlies com als diferents programes i fins i tot als informatius. La tecnocràcia és un dels termes amb què convivim en el nostre dia a dia mediàtic. En realitat, només es refereix al caràcter tècnic de les persones governants. És a dir, les que ocupen un càrrec públic en virtut de la seva preparació tècnica i, per tant, privilegien l'eficàcia. A priori, pot semblar una idea que millora el sistema; gent preparada per exercir la tasca que li correspon, lògic. Ara bé, en el moment que aquest concepte irromp d'aquesta manera a l'agenda, es plantegen dos contratemps importants. D'una banda, resulta conseqüent preguntar-se: per què això no s'ha recalcat fins ara? Sembla que, fins que el vaixell no s'enfonsa, no cal exigir al ministre d'Economia que sàpiga dividir ni al de

Sanitat que entengui una mica de medicina. En tot cas, aquest debat hauria de passar a un segon pla si tenim en compte que el terme en si té un caràcter pervers.

No és possible governar amb una política merament tècnica. És una contradicció. Encara que es vulgui fer veure que, tant en el nou govern grec com en l'italià, només hi ha un objectiu de caràcter tècnic, en realitat, no és res més que una determinada manera de fer política. Per posar un exemple il·lustratiu, Xavier Sala i Martín i Miren Etxezarreta són dues persones economistes molt prestigioses per dos entorns ben diferents. Ambdues podrien ser les anomenades *tècniques*, capaces de prendre les regnes de l'economia en un moment de dificultat. Evidentment, però, les solucions neoliberals per les quals apostaria el primer no tindrien res a veure amb les estratègies marxistes que proposaria la segona. Per

tant, es tracta d'un fals consens mediàtic, amb el qual darrerament s'ha estat explicant a les espectadores, oients i lectores com s'estan gestionant les crisis econòmiques d'alguns països.

A més, cal tenir en compte que el nou primer ministre italià, Mario Monti, acumula càrrecs destacats a la Unió Europea i va ser assessor, entre d'altres, de Coca-cola i de Goldman Sachs. A més, va for-

mar part d'aquest banc durant el període en què l'entitat ajudava a ocultar el dèficit del govern grec de Kostas Karamanlís. Per la seva part, l'actual primer ministre grec, Lucas Papademos, acumula una llarga trajectòria en bancs -entre ells, el Banc Central Europeu i el Banc de Grècia- a part del seu currículum polític. En els dos casos, es podrien desglossar els interessos i trajectòries polítiques amb què compten els altres components del govern i difícilment algú podria qüestionar el seu caràcter merament *tècnic*.

Per últim, a ningú no se li escapa que en cap cas no els ha escollit el poble mitjançant unes eleccions i, per tant, no disposen de la legitimitat suficient per continuar massa temps als seus càrrecs. Ara bé, si els mitjans els continuen presentant com a *tècnics*, potser sí que aconseguiran aquesta legitimitat. MARC TORRAS

TELEVISIÓ

Condemnen Telemadrid a pagar 100.000 euros a la CGT

La cadena de televisió pública de la Comunitat de Madrid, Telemadrid, haurà d'abonar 100.000 euros a la CGT després que el Tribunal Suprem hagi considerat que el mitjà va vulnerar el dret fonamental de fer vaga. Els fets es van produir el mes de maig de 2009, quan les responsables de la televisió van alterar la programació, l'emissió de publicitat i els canvis d'horari dels diferents programes per eludir els períodes en què s'havia fixat la vaga. D'aquesta manera, es va boicotejar la protesta legítima i legal de les treballadores, tal com recull la sentència. Amb aquest darrer auto, ja no hi ha l'opció de presentar cap més recurs i, per tant, l'obligació de pagar aquests diners és ferma. Per la seva part, el sindicat celebra la victòria, ja que reconeix que els diners que van perdre les empleades arran de la protesta no van ser en va i, alhora, és un estímul, sobretot davant els molts "atacs que s'estan patint aquests dies per part d'altres mitjans i interessos privats". A través d'un comunicat, també reivindiquen que "les ràdios i televisions públiques autonòmiques són un dret de tots els ciutadans" i que "són absolutament viables si es controla la gestió dels seus pressupostos públics amb transparència i no per mitjà d'uns gestors ineficaços i sense cap mena de responsabilitat sobre les seves actuacions". REDACCIÓ

TELEMADRID

TELEVISIÓ

M2TV i Televisió de l'Hospitalet estan tocades de mort

L'Hospitalet de Llobregat es podria quedar sense televisió local a partir de l'any que ve. L'Ajuntament ha comunicat a l'empresa Lavínia que no renovarà el contracte per gestionar el canal per qüestions econòmiques. L'anunci ha provocat les mobilitzacions de la plantilla, formada per una quarantena de persones que, juntament amb una seixantena d'entitats del municipi, han creat una plataforma per reivindicar la continuïtat del canal. El 31 de desembre és l'últim dia que la televisió té l'emissió garantida, encara que ja han iniciat converses per plantejar un altre format de televisió. Per la seva part, el Maresme Nord es quedarà sense canal de televisió pública a partir del mes de desembre. 4.000 seguidors diàries, segons el Baròmetre de la Comunicació i la Cultura de juliol de 2011, deixaran de poder veure el canal específic del seu entorn. Tot i el consorci compta amb la representació de vuit ajuntaments i amb el suport del consell comarcal, la continuïtat del canal no s'ha considerat viable. REDACCIÓ

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104,5FM (també 96,6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91,4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96,6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107,1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91,41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90,1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90,6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101,4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104,4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107,6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100,8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. V tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premà, 15, 1a planta - Bon 93 318 81 62

XERRADES DE TARDOR VICTOR ALBA

cada divendres de tardor a les 20 h a la sala Dioces

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatgercat.cat
C/ Del Pl. 25 08010 Ribes, Garraf (Països Catalans)

productes de la terra

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

impresos de tota mena disseny gràfic compaginació il·lustració retòrics webs ...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39 tamtam@ibernet.com

Diagonal!

El lobby transgènica en el Govern 17

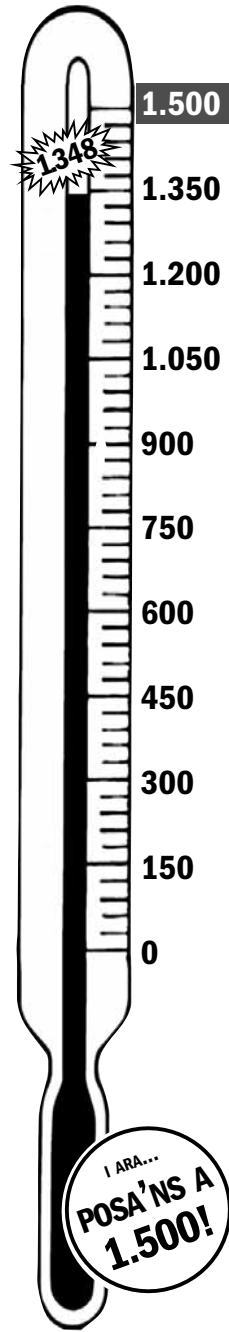
LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25 €

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Memòria gràfica d'una lluita que s'escampa
Una mirada col·lectiva i propera
Una veu coral de tots i totes
Una aproximació al #15M en imatges i tweets

RT#15M

connectades a la xarxa · coordinades a les places

Nota del Grup Editor RT#15M

Aquest és, en diferents sentits, molt més que un llibre de fotografies del moviment 15M. Amb aquest llibre de tweets i fotografies hem volgut documentar una petita part de tot el material que, deguda a la celeritat i fugacitat de la xarxa, corria el risc de perdre's entre els bits, sense voler però interpretar el que va passar entre el 15 de maig i el 19 de juny del 2011.

És una crònica de les primeres passes d'un moviment narrades per les usuàries de Twitter que ho van viure. A través d'una selecció de 913 tweets hem volgut ressaltar la capacitat creativa, organitzativa i de difusió que ha donat aquest mitjà, ultrapassant fronteres reals i virtuals.

Són 573 imatges d'entre totes aquelles que se'n van quedar gravades a la retina. #Acampadabcn hi té el principal protagonisme pel fet que ha estat el nostre radi d'acció, però també hem saltat a d'altres poblacions en els moments clau. El llibre recull també l'esperit de la cooperació viscut a les places, a través del finançament col·lectiu dels 488 mecenes que han fet possible aquesta edició via crowdfunding.

També és l'experiència en el fer 2.0, l'obertura d'un espai comú on poder compartir la informació i intercanviar el coneixement. Ja sigui mitjançant els 288 enllaços externs que hem recollit al llibre, o amb la creació de la wiki <http://rt15m.wikidot.com>. Un espai de memòria comú on podem, entre totes, millorar, ampliar o traduir aquest recull. Una eina on crear un directori de recursos a la xarxa per a una revolta 2.0.

Però sobretot és un testimoni que juntes ho fem possible. I cada dia més i millor, trobant els camins per tornar no només a les places, sinó també als centres educatius, als CAP, als hospitals, a les cases de les famílies desnonades, etc. Hem tornat a aprendre que gràcies al suport mutu, la solidaritat i la presa de decisions col·lectives, som capaces de coordinar-nos i passar de la indignació a l'acció. #Seguim

la Ciutat Invisible
COOPERATIVA AUTOGESTIONÀRIA

DIRECTA®

CLARABOIA

Aquest llibre ha estat produït pel Grup Editor #RT15M, format per membres del Setmanari de Comunicació Directa i de les cooperatives La Ciutat Invisible i Claraboia Audiovisual. Totes hem col·laborat i cooperat en el procés col·lectiu que conclou amb el llibre. A banda del llibre, i per cortesia de Latele.cat i de la comissió audiovisual d'Acampadabcn (15Mbcn.tv), hem editat també un DVD amb continguts audiovisuals que ajuden a completar les vivències que hem volgut transmetre.

Volem donar les gràcies a totes aquelles persones que han aportat fotografies de forma desinteressada i a totes les que han col·laborat aportant tweets o recomanacions en la producció de #RT15M. També a totes aquelles persones que han fet aportacions econòmiques per assegurar que aquest llibre surti al carrer. Gràcies a totes. Una prova més que la potència col·lectiva no troba límits.

Butlleta de subscripció

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebrà cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Pant i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT: EL Brot (La Farinera)** · Gran Via, 837 | **CSO La Revoltosa** · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | **Ateneu Llibertari del Palomar** · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | **Casal de Barri de Prosperitat** · Pl. Àngel Pestanya, 4. **CIUTAT VELLA: AQUENI** · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | **El Lokal** · Cera, 1 bis | **La Rosa de Foc** · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | **Espai Obert** · Violant d'Hongria, 71 | **La Ciutat Invisible** · Riego, 35 | **Terra d'Escudella** · Premia, 20 | **Teteria Malea** · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOVA:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | **El Racó Ecològic** · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUADADA:** Llibreria L'legim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | **Espai Funàtic** · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distri-vinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ESTAT FRANCÈS · LA REUNIÓ DEL G-20 NO GENERA UNA MOBILITZACIÓ CIUTADANA MASSIVA MALGRAT LA SITUACIÓ ACTUAL DE CRISI

La cimera desaparecebuda

Arianna Giménez
Estat francès

Tèòricament, la improvisació no té cabuda en l'àmbit de la política. Menys encara enmig d'una crisi com l'actual, on queda molt clar el paper que té cadascú i el seu marge de maniobra. És per aquesta raó que, durant els quatre dies que va durar la cimera del G-20 a Cannes, no sortir d'allò preestablert es va convertir en prioritari. Durant la primera setmana de novembre, la ciutat francesa més turística de la *côte d'Azur* va acollir els caps d'Estat del grup del G-20, format pels dinou països emergents i més industrialitzats del món i la Unió Europea (UE). Els càrrecs representants d'aquests i altres estats han fet coincidir les seves agendes per parlar de la crisi. En resum: declaracions mesurades i taules de negociació que han tingut com a objectiu recuperar la confiança dels mercats -no pas de la gent- i assegurar l'estabilitat econòmica d'Europa. Una Europa que, aquest mes, ja ha vist dimitir dos dels protagonistes d'aquesta cimera -Geòrgios Papandreu i Silvio Berlusconi- i ha vist com un altre perdia a les urnes, José Luís Rodríguez Zapatero.

Durant aquells dies, pels carrers de la ciutat, només s'hi van veure veïnes, periodistes i milers de policies

El malestar de la població vers els responsables de la situació actual a Occident o els intents per reprimir-lo per part de les forces de seguretat de pràcticament tots els estats on s'ha fet manifest semblaven motius suficients perquè aquesta cimera fos l'escenari idoni per sentir aquestes reivindicacions més que mai. Per una raó: aquests res-

ALBERT GARCIA

Una mobilla d'una de les activistes descansa al costat d'un cartell contrari a la cimera del G-20

ARIANNA GIMÉNEZ

La policia blinda la ciutat de Cannes

ponsables, la classe política i les entitats financeres, coincidien en un mateix espai.

Ara bé, a Cannes, sembla que la crisi no ha arribat. En aquesta luxosa ciutat coneguda per acollir el famós festival europeu de cinema

internacional, sembla que tot va bé: botigues de luxe, grans hotels i ostentació en general fan difícil pensar que, aquí, hi tingui cabuda algun moviment social. Així, durant aquells dies, pels carrers de la ciutat, només s'hi van veure veïnes, perio-

distes i milers de policies, que van convertir Cannes en testimoni d'un dels desplegaments policials més grans de la història de l'Estat francès. Això últim podria explicar perquè l'espera de centenars de milers de persones d'arreu amb la intenció

de senyalar les persones que els han portat a aquesta situació no va passar de ser això: una espera indefinida sense cap resultat i que pot arribar a sorprendre.

Una de les primeres raons es podria trobar en les mesures de seguretat més que extremes imposades pel govern de Nicolas Sarkozy, fet que va contribuir -i molt- a convertir la ciutat de Cannes en una mena d'estat de setge impenetrable.

Tot i la vigilància disciplinada de les fronteres i la prohibició d'entrar al país feta a algunes persones, alguna gent hi va aconseguir arribar. Prova d'això són la trentena d'activistes -la majoria catalanes i basques- que, un cop a Niça, es van convertir en les úniques persones que, aparentment, van venir a fer sentir el seu rebuig. Moltes d'elles ja ho havien fet en d'altres ocasions, per exemple, durant les marxes a Madrid i a Brussel·les d'aquest any.

Aquestes persones i l'organització internacional d'origen francès ATTAC van ser el cap més visible de la protesta que va fer sortir milers de persones als carrers de Niça un dia abans que comencés la cimera. Tot i que durant els dies posteriors cadascú va seguir el seu full de ruta, "l'important era estar tots junts a la concentració", assegura una de les activistes.

Ara bé, el cansament, la diversitat d'opinions en determinades qüestions i el control excessiu per part de les autoritats van fer que el ritme de les accions de les activistes disminuís. Sobretot arran de la detenció, el dia 1 de novembre, de tres d'elles -encara avui a la presó de Niça. Aquest fet va suposar un gerro d'aigua freda, especialment després de saber que el delictu imputat a les companyes consistia en portar material d'escalada, considerat "arma de sisena categoria amb temptativa d'organitzar actes violents contra les persones" per les autoritats franceses i que, per molta gent, va sonar com una excusa. Finalment, però, un grup d'activistes va arribar a Cannes i, davant d'un centre de premsa que semblava més un *resort* que no pas una altra cosa, va poder fer sentir la seva veu.

CONTRA LA LLEI DEL SILENCI

POSEM LA DIRECTA

DES DEL 3 D'OCTUBRE, LA VEU DEL CARRER MINUT A MINUT

WWW.SETMANARIDIRECTA.INFO

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

, roda el món

ALEMANYA • EL GRUP CLANDESTINITAT NACIONALSOCIALISTA ASSASSINAVA IMMIGRANTS D'ORIGEN TURC QUE TREBALLAVEN A 'DÖNERS'

Es destapa una xarxa neonazi amb connexions amb els serveis secrets

Roger Suso
Berlín

La fiscalia federal alemanya va anunciar, el dissabte 12 de novembre, que té proves suficients per atribuir una desena d'assassinats comesos a diferents ciutats alemanyes entre el 2000 i el 2007 a un grup neonazi anomenat Clandestinitat Nacionalsocialista (NSU, en les sigles alemanyes). La majoria de les víctimes treballaven a comerços de xaurmes i falafels i van morir d'un tret al cap disparat a plena llum del dia. Vuit persones tenien ascendència turca i una, grega. Fins aleshores, la policia atribuïa els crims sense aclarir -que als rotatius eren coneguts com *els assassinats del döner kebab*- a suposades màfies turques. També s'imputa a l'NSU un tiroteig contra policies a Heilbronn (en el qual va morir una agent), un atemptat en un barri turc de Colònia, l'atac contra una comunitat jueva russòfona a Düsseldorf, atacs a seus del partit Die Linke, atracaments a bancs i fabricació d'explosius.

El cas ha posat de manifest que no s'ha portat a terme la desnazificació en els àmbits de la policia i la intel·ligència després del Tercer Reich

La policia no va vincular els assassinats a una trama neonazi fins el 4 de novembre, quan va descobrir els cadàvers de dos neonazis, Uwe Mundlos i Uwe Böhnhardt, en una autocaravana aparçada a Eisenach. Segons la fiscalia, es van suïcidar quan es van veure acorralats després d'atracar un banc a la mateixa població. Hores després, en un barri de classe mitjana de Zwickau, es va cremar una casa que els dos neonazis havien utilitzat amb una tercera implicada, Beate Zschäpe, que va ser detinguda. Prop de Hannover, una quarta persona, Holger G., ha estat arrestada per col·laboració amb el grup. A la casa i a l'autocaravana, la policia hi va trobar la pistola amb la qual es van cometre els assassinats i les armes reglamentàries de les agents tirotejades. També hi van descobrir un

Zwickau, la població on s'ha destapat la xarxa neonazi Clandestinitat Nacionalsocialista

Fotograma del DVD editat pel grup nazi Clandestinitat Nacionalsocialista

DVD de propaganda neonazi muntat amb imatges de la pantera rosa, on l'NSU assumeix els assassinats i amenaça amb més accions, a més d'una llista amb 88 noms de polítics per assassinar. El DVD va ser enviat a un diari de Nuremberg i a diverses seus regionals del partit socialista Die Linke durant la segona setmana de novembre.

L'escàndol de la trama neonazi també esquitxa -i molt- els serveis d'intel·ligència interiors alemanys (BfV). Més enllà de les sospites de

passivitat de la policia, ha quedat al descobert que l'NSU tenia confidants a les agències d'espionatge estatal i que existia connivència entre la cèl·lula neonazi i la divisió d'intel·ligència de l'Estat de Turíngia. També ha transscendit que, durant un dels assassinats de l'NSU, l'agent de la policia política Andreas T. -àlies *el petit Adolf*, arran de la seva tendència i ideologia feixistes- es trobava a l'escena del crim. El cas, a més, ha posat de manifest que l'absència d'una des-

cional ho va rebutjar amb l'argument que, si s'il·legalitzava l'NPD, es posava en perill la xarxa d'agents infiltrats al partit.

De moment, tres membres de l'NSU han estat identificats, però l'escamot i la xarxa de còmplices que li han donat suport podria ser molt gran. Els tres hitlerians havien estat membres actius d'un grup feixista de Turíngia -amb connexions al partit neonazi NPD- i van ser detinguts el 1997 per simular un atemptat amb una bomba falsa a Jena. El 1998, la policia va desmantellar un taller d'explosius al garatge de Zschäpe, però els tres van fugir i passar a la clandestinitat. Després de més de tretze anys d'ocultació i d'activitat impune, el cas s'ha reobert. No obstant això, l'existència i la conspiració de l'NSU era ben coneguda per l'NPD i dins l'escena neonazi alemanya -fins i tot el cantant de rock contra el comunisme (RAC, en les seves sigles en anglès) Daniel Giese els havia escrit una cançó.

Després dels atemptats del juliol a Breivik (Noruega), el ministre de l'Interior Hans-Peter Friedrich va afirmar: "A Alemanya, no hi ha indicis d'activitats terroristes neonazis". Ara, de cop i volta, amb el cas de l'NSU, el govern i la premsa comercial parlen d'una nova dimensió de terrorisme, un terme que, a Alemanya, només han aplicat a la Fracció de l'Exèrcit Roig (RAF, en les sigles alemanyes), a alguns grups autònoms d'esquerra i, recentment, a Hekla, mai a la ultradreta. Diversos mitjans, com a estratègia de màrqueting, han anomenat l'NSU com la Fracció de l'Exèrcit Marró (el color que identifica el nacionalsocialisme), una clara al·lusió i una equiparació a la RAF.

Després dels atemptats del juliol a Noruega, el ministre de l'Interior va afirmar: "A Alemanya, no hi ha indicis d'activitats terroristes neonazis"

El terror neonazi no és pas un fenomen nou. Tots els grups que l'han practicat han seguit, d'alguna manera, l'ideari deixat per Werwolf, una força irregular de resistència creada per Himmler

abans que l'Alemanya nazi capitulés, que actuava com a guerrilla a la rereguarda dels exèrcits aliats. El 1980, el Grup d'Esports de Defensa Hoffmann (WSG) va atemptar contra l'Oktoberfest de Munic -on van morir tretze persones- i contra personalitats jueves. Durant els 90, grups de neonazis van assaltar projectes alternatius i van atacar albergs de persones que buscaven asil a Hoyerswerda i a Rostock-Lichtenhagen de manera massiva. També a Solingen i a Mölln, van cometre atacs incendiaris letals en edificis habitats per famílies turques. La violència neonazi mai no ha cessat, com també demostra l'activitat, durant la darrera dècada, de grups com Camaraderia del Sud, Skinheads Suïssa Saxona, Blood & Honour, Freikorps Havelland o de grups "antiantifa" de l'estrasserista Nacionalistes Autònoms. Segons

Dos rotatius afirmen que 138 persones han mort a mans de grups neonazis des de l'any 1990; la fundació Amadeu Antonio diu que en són 182

els rotatius *Der Tagesspiegel* i *Die Zeit*, 138 persones han mort a mans de neonazis al país germànic des de 1990. El govern rebaixa la llista fins a 48. La Fundació Amadeu Antonio, un centre que es dedica a combatre l'extremisme dretes i el racisme, n'estima 182. D'entre els diferents tipus d'activitat armada, la violència d'extrema dreta és, de lluny, la que ha causat més víctimes a Alemanya. Tot i les conseqüències de precarietat social generades arran del desmantellament de l'Alemanya de l'Est i els èxits electorals i judicials de l'NPD, els successius governs a Berlín han viscut obsessions amb els grups islamistes i han oblidat que la reacció xenòfoba i islamòfoba que es va produir després del 11-S està incubant de nou el neonazisme i l'extremisme populista. En aquesta conjuntura, l'ou de la serp ha tornat a donar fruits: Clandestinitat Nacionalista.

ALEMANYA · PARLEM AMB BERND WAGNER, QUE AJUDA A PERSONES NEONAZIS PENEDIDES

“Al país, hi ha milers de neonazis que són potencials terroristes”

ANDREU JEREZ

Aquest criminalista i expolicia coneix bé l'extrema dreta alemanya: va abandonar la seva feina com a funcionari perquè va considerar que les institucions no feien prou per combatre el neonazisme. Fa més de deu anys, juntament amb l'antic neonazi Ingo Hasselbach, Bernd Wagner va cofundar l'associació Exit, que ajuda persones neonazis penedides a sortir del món de l'odi racial. Ja fa anys que Wagner alerta de l'escalada violenta de l'extrema dreta alemanya.

Andreu Jerez
Berlín (Alemanya)

El va sorprendre, el descobriment del grup terrorista Clandestinitat Nacionalista socialista?

No. Des dels anys 90, experts com jo, que coneixem els ambients i estratègies de l'extrema dreta, ja alertàvem de la perillositat dels grups violents neonazis. El que m'ha sorprès és que un grup com aquest hagi actuat durant tant de temps d'aquesta manera tan violenta, que els seus membres s'hagin pogut moure amb tanta llibertat pel territori durant més de deu anys i que l'Estat no hagi estat capaç de reaccionar. El sistema de seguretat de la república ha fracassat repetidament a l'hora de valorar correctament el perill que suposava l'extrema dreta violenta. És per això que s'ha de repensar el sistema.

Quin és el potencial violent de l'extrema dreta alemanya?

Tots els neonazis militants són potencialment violents, ja que representen el nucli de la ideologia racista que considera que el sistema polític actual ha de ser reformat i que la població alemanya ha de ser purificada racialment. Alguns d'ells consideren que un cop d'Estat no hi ajudaria i aposten per la propaganda i la militància política per provocar un canvi de la consciència. D'altres consideren que s'ha de desestabilitzar l'Estat i això és el que ha aconseguit aquest grup terrorista descobert ara. Quants militants neonazis hi ha actualment? Jo diria que milers, encara que no es pot saber la xifra exacta. Òbviament no tots són terroristes, però sí que poden desenvolupar activitats terroristes en el futur. D'eixa massa de milers de neonazis militants, en podrien sorgir més cèl·lules terroristes que actuarien autònomament.

Considera que els serveis d'espionatge alemanys estan "cecs de l'ull dret", com han insinuat alguns mitjans?

No crec que l'Estat alemany, la seva justícia i la seva policia esti-

guin cegues de l'ull dret, però sí que hi veuen amb dificultat, de manera que no són capaces de calibrar ben bé el fenomen de l'extrema dreta. El veuen més petit del que realment és. Crec que l'Estat alemany ha desenvolupat una cultura democràtica forta, però una cosa és la democràcia i una altra la burocràcia. I la relació entre eixos dos conceptes és problemàtica a Alemanya. En eixa relació, hi veig grans problemes sense resoldre.

Per què el neonazisme està més estès als territoris de l'antiga Alemanya socialista oriental?

S'ha de dir que els Estats federats d'Alemanya occidental també tenen la seva pròpia tradició de terrorisme d'extrema dreta. Només cal recordar l'atemptat a l'Oktoberfest de 1980 (bomba col·locada per un neonazi a la popular festa anual de Munic, que va matar tretze persones). No obstant això, és veritat que la decadència i el col·lapse de l'Estat socialista oriental de la República Democràtica Alemanya (RDA) van estar acompanyats pel desenvolupament del neonazisme des de finals de la dècada dels 70 i principis dels 80. A partir d'aleshores, van començar a néixer cèl·lules terroristes d'extrema dreta que s'havien d'enfrontar amb l'aparat repressiu de l'Estat. Però fins i tot

“Actualment, a l'Alemanya Oriental, els nazis encara es mouen com peix a l'aigua”

la RDA, un Estat socialista i antifeixista, va subestimar el perill potencial de l'extrema dreta i no va saber combatre'l ni prevenir-lo. D'aquesta manera, quan la RDA va desaparèixer, l'any 1989, el seu territori era l'escenari d'actuació d'una xarxa neonazi que va començar a col·laborar intensament amb el neonazisme occidental. Actualment, a l'Alemanya oriental, els membres de l'extrema dreta encara es mouen com peix a l'aigua.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Piulades i imatges des de la xarxa coral

El llibre 'RT#15M' recull la memòria col·lectiva d'un moviment que va canviar la història

RT#15M
Connectades a la xarxa,
coordinades a les places

Autoria col·lectiva.
Editorial: Grup Editor rt#15m.
144 pàgines.
+INFO:
<http://rt15m.marsupi.org>.

PRESENTACIONS

Dissabte 26 de novembre, 19h.
Recepció del llibre i brindis,
lliurament a les mecenes i
visionat de DVD.
La ciutat invisible. C. Riego, 37.
Sants (Barcelona).

Diumenge 27 de novembre, 19h.
Presentació del llibre a la
festa major reivindicativa i
passi de DVD.
Festes Majors reivindicatives
de Sant Andreu (Barcelona).

Dijous 1 de desembre, 19h.
Presentació del llibre a
Conservas, amb la col·laboració
d'Ex.net.
Sant Pau, 58, baixos.
(Barcelona).

Dimecres 14 de desembre, 20h.
Presentació del llibre a 9barris,
amb la col·laboració d'acampada9barris.
Ateneu Popular de 9barris
(Barcelona).

Si vols fer alguna presentació
al teu barri o població, escriu a:
kiko@claraboia.coop o alfonsoleprojo@yahoo.com.

Durant les protestes celebrades el 15 de juny de 2011, el moviment va intentar aturar el Parlament

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

El moviment del 15-M és un fenomen que qualsevol persona interessada en el canvi social recordarà tota la vida. "Jo vaig ser-hi", presumiran moltes persones. El 15-M passarà a la història per la seva massivitat, però, sobretot i en gran part, perquè ningú no s'ho esperava i perquè va mostrar un nivell d'originalitat, d'idees i d'espontaneïtat que no s'havia vist des de feia molt i molt de temps. Però si hi ha alguna cosa que va ser diferent en aquest nou moviment va ser la capacitat de coordinació i de traspàs d'informació a través de les xarxes socials, especialment de Twitter.

Per recollir tot això i a elaborar gràcies al finançament col·lectiu, el proper dissabte 26 de novembre es presenta, finalment,

el llibre d'imatges i piulades /RT#15M. A través d'una selecció de 913 piulades, 573 imatges i 488 mecenes que han fet possible l'edició per la via del *crowdfunding*, el llibre fa un recorregut imprescindible per uns dies que van canviar de dalt a baix el panorama polític català i internacional. El llibre és un més dels molts que s'han publicat fins avui sobre el moviment 15-M, però sens dubte, parteix d'una visió que molts altres llibres no han donat i és la visió del moment, "la visió col·lectiva i propera i proporcionada per les seves pròpies protagonistes", com afirmen les seves editores.

El llibre RT#15M és molt més que un simple llibre de fotografies del moviment. Gairebé sis mesos després de prendre les places i des de la calma que dona el temps, el llibre s'ha convertit en un document imprescindible, que esdevé una memòria gràfica d'un movi-

ment que es continua escampant.

A través de 144 pàgines i 297 enllaços, el llibre fa un recorregut exhaustiu dels esdeveniments des que va començar tot, el dia 15 de maig de 2011, amb les manifestacions a diverses ciutats de l'Estat espanyol, fins el 19 de juny, quan una vegada més, centenars de milers de persones van sortir al carrer per mostrar la força del moviment. Imatges plenes de força que ens recorden els inicis de tot plegat a la Puerta del Sol de Madrid, la repressió que van patir les primeres acampades, que van ser forçades a abandonar la plaça i com -sempre amb la inspiració de la revolució egípcia i l'ocupació de la plaça Tahrir de fons- va esclatar tot a partir de llavors, una resposta sense precedents per part de milers de persones.

Les 573 imatges, seleccionades d'entre milers de fotografies enviades per desenes de persones

que han col·laborat en el projecte, mostren la força impressionant que va anar agafant el moviment a mesura que anava avançant i també la seva heterogeneïtat, la seva espontaneïtat o el seu afartament de la classe política i de l'establishment. Però no es queda aquí. Les 913 piulades, triades d'entre desenes de milers, també mostren els debats, les propostes i les passes que va fer el moviment durant tots aquests dies.

El llibre també destaca els reptes i els desafiaments per part del poder als quals va haver de fer front el 15-M. El primer i més dolorós -en tots els sentits- va ser l'intent de desallotjament de la plaça Catalunya del 27 de maig i la resposta massiva i determinada de milers i milers de persones, que no només la van defensar, sinó que, després d'una batalla contra els Mossos d'Esquadra de Felip Puig i la Guàrdia Urbana de

> Piulades

(reproducció literal d'algunes piulades que apareixen al llibre)

@rosamariaartal

Twitter es una máquina de exprimir el ingenio y la inteligencia colectiva #sindisturbios-nohaycobertura

@albertmartnez

En Madrid han decidido acampar hasta el 22M. En Barcelona? Nos sumamos? #bcn #mani15m

@Hibai_

De Tahrir al mundo. Un Cairo en cada barrio. Me gustaria estar en #acampadasol A ver si en Barcelona pasa algo así ya...#mani15m

@acampadabcn

#acampadabcn Estamos felizmente acampados unas 500 personas muy bien organizadas

@shadowfax1982

La #juntaelectoral prohíbe los zumos de naranja por estar concentrados #nolesvotes #acampadasol

@rti15m

El poble declara il·legal la #juntaelectoral

@Beldavid

Interior vol identificar als responsables de les protestes. Tindran feina pq som milers! #acampadabcn #acampadavcl

@urkoainsa

1 polvo cada 4 años no es vida sexual. Un voto cada 4 años no es democracia. #acampadasol

@ictlogist

President Mas, això és el govern dels millors??? Que tornin els pitjors!! #acampadabcn

@uriboix

Ara sé perquè a Catalunya tenim tan arrelats els balls de bastons #campadabcn #barcelonasinmiedo #mossos #FelipPutsch #acampadavcl

@CristinaGrasset

Tingueu clara una cosa ELS MOSSOS NO SON FUNCIONARIS, SON MERCENARIS!! #acampadabcn #catalanrevolution

@malditofriki

Sabíamos que los virus los crean las empresas antivirius, ahora sabemos que los disturbios los crean los antidisturbios

@xabre

El centre de la plaça catalunya torna a estar ple d'indignants. Where is your god now, Duran i Lleida? #acampadabcn #notenimpor

@somiatrutess

No hi ha qui pari #acampadabcn Ahir vam guanyar els mossos.

Avui em superat el futbol. I demà? #juntespodem #indignadesmesqueunclub

@galapita

"parlament tancat x revolució, disculpin les molèsties" pancarta q #assembleabcn ha penjat porta parlament #parlamentcamp

@acampadabcn

Per cada llit menys als hospital, una tanca més en cada porta del Parlament #15m #15j #parlamentcamp #bcnsemueve

@pervillanueva

Senyora Gispert no s'equivoqui. La sang vessada per guanyar democràcia als anys 70 no va ser de CiU. Va ser dels RADICALS. #joambelpoble

@baptistepons

La millor pancarta de la mani "os gusta cuando voto porque estoy como ausente" #mani15j #19jvcl

@raquelsastrecom

Por culpa del #mani15j más de un político va a tener que sacar a pasear al perro en helicoptero

@joroba

Es necesario despertar...para seguir soñando... #19j #despierta

Xavier Trias, la van recuperar. Una victòria que el llibre ens permet recordar, perquè no s'oblidi la nostra força col·lectiva. El segon, el bloqueig del parlament del 15 de juny per aturar la votació a favor de les retallades, on no només es va haver de fer front a la repressió, sinó també a la criminalització massiva per part dels mitjans de comunicació convencionals. Un altra vegada, les imatges i les piulades ens situen al dia que vam ser capaces de desafiar la democràcia formal, el dia que -com es cridava davant del parlament- la democràcia no estava al parlament, sinó als carrers.

Però, allà on s'acaben les pàgines del llibre, comença de nou la història del moviment. Un moviment que continua esca-

Durant l'acampada de Barcelona es van fer diverses cassolades multitudinàries

pant-se, com molt bé diu el llibre. I sobretot, per la xarxa, ja que el projecte també ha creat un espai comú on poder compartir informació i intercanviar coneixement amb la creació d'un wiki, des d'on es podrà continuar

ampliant i millorant el recull que s'ha fet fins ara. Tot plegat demostra, un cop més, tal com vam fer a les places i com estem fent dia a dia als nostres barris, que juntes ho fem possible i que juntes ho podem tot.

LIBRES

Un llibre documenta la història del moviment V de Vivienda

Alfonso López Rojo

expressions@setmanaridirecta.info

Abans que esclatés oficialment la bombolla immobiliària que, l'agost de 2007, va originar la crisi financera internacional, una gran bombolla formada per una xarxa plena de globus inflats va esclatar simbòlicament al final de la manifestació convocada pel moviment per un habitatge digne a la Puerta del Sol de Madrid el 2 de juliol de 2006. Bé es pot dir que aquesta acció col·lectiva tan lúcida va emergir de forma espontània en la protesta, ja que, en realitat, la finalitat inicial de la xarxa de globus era servir de matalàs per intentar aturar les possibles càrregues policials que acompanyaven el moviment des dels seus inicis.

Aquestes i altres qüestions són tractades amb detall al llibre *¿Qué pasa? ¿Que aún no tenemos casa?*, elaborat pel periodista Roberto Blanco amb el propòsit de documentar la història de l'Asamblea Contra la Precariedad y por una Vivienda Digna. Així es va dir, a Madrid, el moviment conegut com V de Vivienda, un nom que va néixer a Barcelona, però que va acabar servint per aglutinar l'extensió d'aquest moviment social a un bon nombre de ciutats de l'Estat. El llibre, editat pel col·lectiu llibertari La Aurora Intermitente, es completa amb fotografies d'Álvaro Minguito que recullen moments significatius de les mobilitzacions i, en conjunt, el treball forma part del projecte periodístic Alacalle, que es proposa mostrar de manera exhaustiva les lluites socials emergents. En aquest sentit, l'interès principal del llibre és la seva forma directa i ordenada de recollir els testimoniatges de persones que van protagonitzar el moviment a Madrid, ciutat on se centra la investigació. D'aquesta manera, resulta clarificador conèixer l'evolució del moviment pel dret a l'habitatge des de la seva primera acció de protesta -que va consistir en una asseguda a la Puerta del Sol el 14 de maig de 2006, convocada per un correu anònim a través

Tira el 'Votero Imagen' de la asamblea por una vivienda digna socialista, algunos de sus activistas fueron baleados

¿Qué pasa? ¿Que aún no tenemos casa?

Roberto Blanco Tomás.
Fotografías: Álvaro Minguito Palomares. Fundación Aurora Intermitente. Madrid, 2011. 63 pág. www.aurorafundacion.org.

d'Internet-, passant per l'organització d'assemblees, l'extensió als barris, la creació imaginativa d'accions de protesta i l'elaboració de propostes concretes com la del Lloguer Social Universal (basada en l'ocupació sistemàtica d'edificis deshabitats). També és significatiu constatar que el moviment va travessar les eleccions municipals de 2007 i les generals de 2008 amb les seves protestes i el fet que es convertís en blanc de la repressió i arrossegués l'amenaça de presó per nou persones detingudes al llarg de l'existència del moviment. Per totes aquestes qüestions, no és casual, doncs, veure aquest moviment com un dels precedents més clars del moviment social del 15-M. I és que, més enllà de les simples analogies, qualsevol mirada exhaustiva cap al passat -recent o llunyà- sempre acaba corroborant que cap lluita social succeeix en va, sinó que totes elles serveixen per acumular experiència i energia per a la següent. És una obvietat que, de vegades, s'oblida.

Com a celebració dels 20 anys de Virus editorial presentem l'edició en català del nostre primer llibre

Sabaté

Quinze anys de guerrilla urbana antifranquista (1945-1960)
d'Antonio Tellez Solà

► Amb: Octavio Alberola, Antonio Horta, Xavier Díez, Armonía Pérez y Francisco Madrid

► Divendres 25 de novembre de 2011 a les 19:30 hores a l'Espai Obert (Violant d'Hongria, 71, Barcelona)

..... www.viruseditorial.net

editorial
virus

, expressions

MÚSICA

Xilòfons, distorsió i Che Guevara

L'autor de la banda sonora de 'Le fabuleux destin d'Amélie Poulain', Yann Tiersen, treu un disc nou on reivindica la seva postura anticapitalista

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

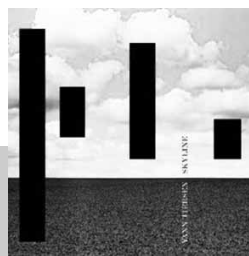
La primera escolta del darrer disc de Yann Tiersen no deixa lloc a dubtes: entre les melodies que el van donar a conèixer arreu del món quan va musicar les pel·lícules *Le fabuleux destin d'Amélie Poulain* o *Good Bye, Lenin!* i les peces d'*Skyline* (Mute, 2011) hi ha hagut canvis, molts canvis. Enrere, queden les influències de la tradició bretona o de la *chanson française* que mostrava en els seus primers treballs. En aquest disc, trobem un Yann Tiersen que ha rellevat el violí pel sintetitzador, l'acordió per la caixa de mescles i les veus ensucrades pels laments dissonants. I el canvi no li ha anat gens malament. Ara bé, si l'evolució presentada en este últim treball és important, cal dir que, seguint una mica de prop la carrera de l'artista, tampoc no resulta tan estrambòtica. El disc que va publicar només un any abans, *Dust Lane* (Mute, 2011), ja prenia -tot i que potser no tan radicalment- alguns camins que ara s'han evidenciat més, com l'ús important de la distorsió, una sonorització en alguns moments agressiva i uns cors de caire quasi fantasmagòric. Així, qui espere un disc carregat de melodies d'acordió i xilòfon o de tornades preciosistes se sentirà decebuda, probablement. *Skyline* recorda més els grups Explosions in the Sky o fins i tot Pink Floyd que la música de joguets de Pascal Comelade. Això no vol dir, però, que Yann Tiersen hagi abandonat el minimalisme analògic que sempre l'ha caracteritzat, ja que el violí i el piano no han abdicat, simplement comparteixen protagonisme amb la taula de mescles.

El gir (encara més) experimental del músic bretó és un disc carregat de qualitat, això és

Yann Tiersen interpreta una cançó amb el seu violí

innegable. Però cal dir, també, que es percep que encara no es troba del tot còmode en este nou espai. La primera meitat del disc -la cara A de l'LP?- resulta prou més equilibrada i segura que la segona, potser una mica menys sòlida. Tot i així, el disc esdevé un treball més que digne, un gran present per a les amants de la bona música i una mostra fefaent del poc sentit que té actualment classificar la música en gèneres i etiquetes estàtiques. Un àlbum, a més, on l'autor ens obsequia amb una càlida sorpresa a "The Gutter", una de les peces centrals del disc, que és un fragment del famós discurs fet pel Che a l'ONU el 1964. Una qüestió que podria semblar ben anecdòtica, però que resulta ben significativa. Ja poden començar tremolar polítics, banquers i empresaris, si fins i tot el res-

Skyline

Yann Tiersen.
Mute, 2011.

ponsable de la banda sonora d'una pel·lícula com *Le fabuleux destin d'Amélie Poulain* reivindicant l'anticapitalisme. Això és senyal que anem pel bon camí.

DVD

No tengo miedo

(Cameo, 2011)
Director: Montxo Armendáriz.
Guionistes: Montxo Armendáriz i María Laura Gargarella.
Durada: 87 minuts.

El veterà Montxo Armendáriz (*Tasio, Historias del Kronen*) filma una dura història d'abusos sexuals que abraça la infantesa, l'adolescència i la primera maduresa d'una persona repetidament violada pel seu pare. El realitzador mira de mostrar els estralls que causa aquesta ferida oberta en el desenvolupament d'una personalitat: Silvia acaba escolllint el silenci i les conductes

evasives, més encara quan la seva pròpia mare fuig de la veritat. Armendáriz defuig la representació explícita, opta per suggerir i elidir amb un enfocament més o menys naturalista i exempt de truculències. Però no té por de posar a prova el públic amb plans sostinguts i pauses incòmodes d'una certa valentia dins del cinema comercial espanyol.
IGNASI FRANCH

DVD

Las dos señoras Carroll

(Bang Bang, 1947).
Director: Peter Godfrey. Guionista: Thomas Job, sobre l'obra de teatre de Martin Vale. Durada: 95 minuts

El *female gothic* va ser una petita tradició de ficcions claustrofòbiques sobre dones que corrien perill en espais domèstics. D'una manera indirecta i sovint involuntària, reflectia la fàcil victimització del gènere femení quan aquest roman en un estat de submissió econòmica (la *cambra pròpia* de Virginia Woolf, diríem, resulta insuficient si s'ubica en la mansió d'un homici-

da). Poc després de la referencial *Luz de gas*, es va estrenar *Las dos señoras Carroll*, que afegeix al suspens clàssic les atmosferes enrarides del *thriller* psicològic. Sense resultar excepcional, el film és eficaç per molt que Humphrey Bogart s'excedeixi interpretant un pintor embogit: el realitzador ofereix algunes solucions visuals interessants i un clímax convenientment tens. I.F.

DVD

Compañeros mortales

(Versus, 1961).
Director: Sam Peckinpah. Guionistes: Albert Sidney Fleischman, sobre la seva novel·la *The deadly companions*.
Durada: 90 minuts.

Els plans de venjança d'un veterà de la Guerra de Secessió queden avortats per l'atzar, quan mata accidentalment un nen i se sent obligat a escortar la mare de l'infant al territori apatxe on el vol enterrar. Advertint sobre els efectes destructius de l'odi i del desig de revenja, *Compañeros mortales* explica històries de redempció i amors absolutoris en un Oest moderadament elegiac:

sense esdevenir completament revisionista, el film es pot entendre com una balada de comiat al món ideal del *western* clàssic. Potser els cinèfils gaudiran més dels magnífics materials afegits (com el documental *Pasión y poesía*) que de la mateixa pel·lícula, poc memorable, però interessant perquè es tracta del primer llarg del gran Sam Peckinpah (*Grupo salvaje*). I.F.

NEW BEATS

RITMES DE NOVA GENERACIÓ. EL CARRER ÉS EN FLAMES!

WWW.KASBAMUSIC.COM

LA BUNDU BAND · CAT SAMURAI

AMB COL·LABORACIONS DE

FERMIN MUGURUZA · XAVI SARRIÀ · ALEX "EINA LA KINKY BEAT" · JESSE "DUBMATIX"...

TRADICIÓ I FUTUR ES TROBEN A LA BUNDU BAND

LES RAVES CATALANES JA TENEN MÚSICA PRÒPIA!

LA BUNDU BAND · CAT SAMURAI

AMB COL·LABORACIONS DE

FERMIN MUGURUZA · XAVI SARRIÀ · ALEX "EINA LA KINKY BEAT" · JESSE "DUBMATIX"...

TRADICIÓ I FUTUR ES TROBEN A LA BUNDU BAND

EXPOSICIONS

Una mostra que estarà centrada en les bèsties del Baix Llobregat

S'inaugurarà el 26 de novembre i oferirà plafons amb informació de les 31 colles de foc que formen part de la Federació Bestiari de la comarca

La Cucafera de Begues porta foc al lloc i al nas

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Un dels municipis catalans que presenta més tradició en el terreny de les festes populars relacionades amb el foc és Berga, que cada any celebra La Patum des de fa segles. Tot sembla indicar que els inicis d'aquesta festa se situen a la segona meitat del segle XIV, per bé que la primera notícia que coneixem del Corpus berguedà es remunta al 1454. Durant les tres darreres dècades, al Baix Llobregat, on la tradició de les festes relacionades amb el foc no és tan antiga com al Berguedà, han sorgit un gran nombre de colles que han creat bèsties per fer correfocs. Aquesta eclosió de cultura popular també ha permès que s'hagi creat la Federació Bestiari del Baix Llobregat, que treballa des de l'any 1993 i que, en aquests moments, està integrada per una trentena de colles de diferents municipis baixllobregatins. Ara, aquesta federació ha impulsat la primera Exposició de Bestiari de Foc del Baix Llobregat, que s'inaugurarà el dissabte 26 de novembre al Palau Falguera de Sant Feliu de Llobregat. L'objectiu de la mostra és donar a conèixer el món del bestiari de foc de la comarca i romandrà oberta fins el dia 11 de desembre a Sant Feliu.

Serà itinerant

Es tracta d'una exposició itinerant que, després de romandre a la capital de la comarca, viatjarà per Catalunya per mostrar la riquesa del Baix Llobregat en aquest aspecte. La mostra estarà formada per

Només es necessita una persona per 'fer funcionar' el Corb de Corbera de Llobregat

diferents panells que oferiran informació, fotografies i característiques de cadascuna de les bèsties de les 31 colles que formen part de la federació, ja que hi ha més colles que no hi estan integrades. Segons la federació, "l'exposició viatjarà a Cornellà durant el mes de maig i a Gavà el mes de juny de 2012".

Un punt de trobada

Els objectius de Federació Bestiari del Baix Llobregat són: "Crear un punt de trobada entre totes les colles per compartir les dificultats quotidianes i per donar a conèixer el que fem dins i fora de la comarca. Formar-se dia a dia amb les noves lleis, fer tallers de fibra de vidre, percussió, seguretat i actuació davant del foc i, també, donar suport als projectes i propostes que ens fan arribar els nostres socis. L'activitat principal és la trobada de bestiari que fem cada any en una població diferent". Les bèsties que integren la federació

són: Braulio de Sant Joan Despí, Cabra de Pallejà, Carpafera de Martorell, Cavall Armat del Papiol, Cèrvol de Cervelló, Corb de Corbera, Cornut de "Cal Borni" de Cornellà, Cua de Drac de Cornellà, Cuc de Molins de Rei, Cuca Mallola de Gavà, Cucafera de Begues, Drac de Sant Andreu de la Barca, Drac de Sant Feliu de Llobregat, Drac Olivé d'Olesa de Montserrat, Drac Pepitu de Sant Boi de Llobregat, Drac Rifenyó de Sant Just Desvern, Drac Rubricatus de Sant Boi de Llobregat, Drac Skarbek de la Colònia Güell, Entxuscat de Molins de Rei, Fal·lera d'Espulgues de Llobregat, Garçot d'Abrera, Garsa de Sant Feliu de Llobregat, L'Enforcat de Cornellà, La Pregafo de Sant Esteve Sesrovires, Lleó Brumot de Gavà, Mamut Venux de Sant Vicenç del Horts, Mula de Sant Feliu de Llobregat, Mussolet de Gavà, Mutrassa de Gavà, Pollo del Prat de Llobregat i Rufino de Sant Boi de Llobregat.

ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

La sexualitat durant el postpart

JULIANA MONTARÉS

Anna Salvia, membre del col·lectiu Nahia

La sexualitat que experimenta la dona durant el cicle de reproducció (embaràs, part i puerperi) continua sent un autèntic misteri per a la majoria. Culturalment, l'embaràs es concep com un moment poc sexual en el qual la dona, paradoxalment, s'apropa més al símbol de la verge que al de la mare sexuada. Per altra banda, moltes parelles tenen por de fer mal a la criatura o dificultar l'embaràs. La realitat, però, dista molt d'aquestes idees, ja que l'embaràs (sempre que no sigui de risc) és un moment de la vida de la dona amb una sexualitat genital molt intensa. L'úter, un dels òrgans més importants en el desig, l'excitació i l'orgasme, augmenta espectacularment de dimensions i conté un ésser viu que, a poc a poc, va adquirint moviment. La vagina i la vulva estan més lubricades a causa del gran tap mucós que tanca l'entrada a l'úter i més obertes i irrigades a mesura que avança l'embaràs. Tot això du a un augment de les sensacions en aquesta zona i del desig i el plaer sexuals. Durant els mesos posteriors al part, la dona es veu sumida en una intensa història d'amor amb la criatura. Les precursoras d'aquest idíl·li són les hormones que se segreguen just després del part i a través de la lactància. La natura és sàvia i el seu objectiu és que la mare estigui totalment entregada en la protecció i nutrició de la criatura nounada. La prolactina, res-

ponsable de la lactància, és un inhibidor natural de la libido adulta. D'aquesta manera, la libido de la mare està dirigida cap a la criatura i el seu plaer físic se centra en l'estimulació dels pits. Tot indica, doncs, que la creença generalitzada que, després de l'alta mèdica, 40 dies després del part, la vida sexual de la parella tornarà a ser *com abans* és totalment fictícia. El desig cap a la parella adulta no retornarà i, quan ho faci, serà a poc a poc, fins que tornem a tenir cicles menstruals, és a dir, prop de tres setmanes abans de la primera regla. Si es practica la lactància a demanda, els cicles menstruals no solen reaparèixer abans de quatre mesos i, sovint, fins més enllà del primer aniversari. Abans i després del naixement, la parella de la mare es troba en el mateix estat, commoguda, emocionada, nerviosa, però sense grans canvis hormonaals que afectin la seva sexualitat. Per tant, en general, les parelles esperen el moment de reprendre la vida sexual que tenien abans del naixement. Això només serà possible si estem disposades a esperar, escoltar i respectar els desigs de l'altra i a buscar maneres de conjugar ambdues necessitats. Després d'aquests primers mesos, la nostra vida sexual haurà millorat molt en les dimensions de l'amor, la comunicació, la sensibilitat i la consciència de l'úter i els pits i les maneres d'expressar el nostre desig i afecte a través de vies més creatives, més enllà de la penetració. +INFO: www.somnahia.net

, agenda directa

BARCELONA

Dimecres 23 de novembre

Presentació del llibre**'Quién invade a quién?****Del colonialismo al II Plan África'**19h Banc Expropiat de Gràcia
Travessera de Gràcia, 181.

Acte sobre el neocolonialisme a l'Àfrica i sobre immigració a càrrec de l'autor, Eduardo Romero. Les dues edicions del pla Àfrica, aprovades pel govern espanyol els anys 2006 i 2009, són un exemple immillorable de com es construeix l'amenaça d'invasió i de com s'efectua la veritable ocupació: la de la classe política, les empreses, els estaments militars i el turisme occidental. 21h Sopador Organitza: Solidaris KNY

Dijous 24 de novembre

Ara és la nostra... Poetisses totes!

17h El Brot, bar vegetarià.

Gran Via de les Corts Catalanes, 837. Tarda poètica amb contes i dolços. Amb les lletres (pròpies o d'altres), les que vingui de gust llegir i compartir... Perquè aquesta pàtria es construeix després de perdre la por! Organitza: El Brot, bar vegetarià. Més informació: elbrotbar.wordpress.com

Divendres 25 de novembre

Cabaret del projecte**'El Giro de la Baldufa'**

20:30h La Riereta. C. Reina Amàlia, 3. Aquest projecte de viatge es proposa crear ponts de comunicació entre artistes i persones de l'àmbit de la pedagogia colombianes i d'altres països residents a Catalunya i persones de tots els indrets de Colòmbia. És un recorregut d'intercanvi social i artístic que, com a presentació, proposa un cabaret que permetrà gaudir de diferents espectacles de contes, màgia, dansa, tango, clown i mim, entre d'altres. Organitza: Giro de la Baldufa. Més informació: <http://girola-baldufa.blogspot.com>

Dissabte 26 de novembre

XiBarri 2011

11-13:30h -Tallers preparats per Gaia, el grup de mares i pares de l'esplai.
13:30h Concurs de pastissos

Actes a la Festa Major de Sant Andreu de Palomar

SANT ANDREU, BARCELONA. Del 25 de novembre al 7 de desembre

PROGRAMA 20+2 ANYS DE FESTES ALTERNATIVES

Divendres 25 de novembre 19h Cabaret a Diables.

Dissabte 26 de novembre 17h Bicifarra a l'Ateneu.

Diumenge 27 de novembre 10h Patxanga Futbolera, darrere l'església de Sant Andreu. Dimecres 30 de novembre 19h Xerrada: feministes indignades, al CSA La Gordíssima. Dijous 1 de desembre 8h Muntatge de la Carpa al pont del carrer Sant Adrià. Divendres 2 de desembre 19h Documental: *Bomb it* i xerrada sobre graffitis a l'Ateneu. 22h Concert: Bailongo a la Carpa. Dissabte 3 de desembre Actes a la Carpa 11h Exposició 20+2 anys de Festes Alternatives. 12h Contacontes musical. 14h Dinar popular. 17h Vídeo-fòrum *Interferències*. 22h Concert *No és crisi, és capitalisme*. Diumenge 4 de desembre Actes a la Carpa 11h Matinal infantil. 14h Dinar popular. 17h Xerrada de les

comissions de Suport Mutu. 22h Concert Salsero. Dilluns 5 de novembre Festa dels 30 anys de Diables. 22h a Diables Dimecres 7 de novembre Actes a l'Ateneu. 18h Exposició 20+2 anys de Festes Alternatives. 19h Xerrada l'edifici okupat del 15-0 i l'associació 500x20. 21h Tapeo-sopar. 22h Teatre *Mort accidental d'un anarquista*, de Dario Fo. 23h Djs fins a la 1h Llocs: Carpa, pont del carrer Sant Adrià. Ateneu: Coroleu, 82. CSO La Gordíssima, Pons i Gallarza, 10. Diables: Ramon Batlle, 9. Organitza: Assemblea de Festes Alternatives.

PROGRAMA VUITENA FESTA MAJOR REIVINDICATIVA

Divendres 25 de novembre 21h Nit de Pd's i brindis per les preses. Dissabte 26 de novembre 11h Jocs infantils, animació i música en viu amb: Les Maneles. A partir de les 12h Skatepark a la plaça de Can Fabra. Diumenge 27 de novembre 19h Lliurament de premis del concurs literari *La Fabrica Zero*. Presentació del llibre *RT#15M* i de l'editorial Tigre de Paper. Bar Ratpenat, Rubén Darío, 36. Dimecres 30 de novembre 19h Xerrada: *El feminisme dins els moviments socials. On és la potència màgica?* CSO La Gordíssima, Pons i Gallarza, 10. Divendres 2 de desembre 21h Ruta Jove del Porró, plaça de les Palmeres. Dissabte 3 de desembre Concert de Festa Major: Cranc, AtVersaris i Yes We Kant. Diumenge 4 de desembre 18h Concert Jove amb La Neurona Coixa, Zararusta, Maicena y agua. Dilluns 5 de desembre

21:30h Concert de Rap femení combatiu, amb Clara Soul Music, Dhana, Alyta, Atina, Zeidah. Dimarts 6 de desembre 12h Bèlil al parc de la Pegaso. 16h Torneig de futbol, bàsquet i volei a l'IES Doctor Puigvert, passeig de Santa Coloma, 46-54. Dimecres 7 de desembre Presentació Casal Independentista de Sant Andreu 'El Noi Baliarda'. 18:30h Cuicavila des de la plaça Comerç. 19:30h Presentació a Can Guardiola, passeig Fabra i Puig. 21:30h Sopar. Actes no especificats als jardinetes de Can Fabra. Organitza: Esquerri Independentista de Sant Andreu.

16-17h Fem xapes!. 17-18h Juguem totes juntes. 18-19h Xocolatada popular. 19-20h Animació infantil a càrrec d'Oriol Canals. 20-20:30h Tabalers dels Diables de Sants. 20:45-21:45h 9Son Trio. 22-24h Miquel del Roig. Rambla del Brasil amb carretera de Sants. Per sisè any consecutiu, arriba aquesta festa infantil i juvenil al barri de Sants. La jornada estarà plena d'actes pensats per a totes les edats. Xiroia s'ha volgut sumar a la recollida solidària de fons que va engagar el Cros Popular de Sants. Tots els diners recollits seran donats a l'ONG Acció contra la fam. La gent que vulgui col·laborar-hi, ho podrà fer a les guardioles que hi haurà al XiBarri o a la web (<http://www.elmeugradesorra.org/agustingiralt>). Simultàniament i durant el matí del XiBarri, es recolliran aliments per al banc de Càritas. Organitza: Esplai Xiroia Més informació: www.xiroia.cat

Dissabte 26 de novembre

Presentació del llibre 'RT#15M'

19h C. Riego, 37, baixos esquerra Brindis, recepció i presentació del llibre de fotografies i piulades sobre el moviment del 15-M. Visionat del DVD sobre el 15-M realitzat per latele.cat i lliurament del llibre a les persones que han donat suport al projecte. Organitza: Can Riego

CALDES DE MONTBUI

Dissabte 26 de novembre

Concert: Divadams

20:30h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista. C. Corredos de Baix, 1. Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista. Més informació: www.centredemocratic.blogspot.cat

Diumenge 27 de novembre

Concert: Rafael Sala

13h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista. Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista

Diumenge 27 de novembre

Xerrada: 'Crisi del deute i retallades'

19h Ateneu Molí d'en Ral. C. Molí s/n

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAREnvia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

El CAD Granollers tanca i s'ofereixen gossos en adopció. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: www.cadvor.cat

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Pels informatius de laTele.cat, es necessiten bones veus per entonar notícies crítiques i estudi de locució. Més informació: www.latele.cat

La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva Directa gratuïtament. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

Ateneu cerca pissarra, preferentment de retoladors, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: aresar-bos@gmail.com

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net

> EL TEMPS**DIJOURS 24**

Punt i final al temporal de pluges que ha deixat valors d'entre 400 i 500 litres per metre quadrat al novembre.

DIVENDRES 25

Una petita falca anticlònica farà que l'ambient estigui dominat pel sol i les boires espesses a les comarques interiors.

DISSABTE 26

Estabilitat i més sol. Temperatures suaus de dia a les comarques litorals, on ja no serà necessària la jaqueta.

DIUMENGE 27

Temperatures entre els 20 i els 25 graus en els moments més càlids del dia, però baixaran bruscament durant la nit.

DILLUNS 28

Cap canvi destacable. Vents de component sud i núvols poc gruixuts a les comarques de Tarragona i al País Valencià.

DIMARTS 29

Encara que l'ambient continuarà assolellat, les franges de núvols a Ponent seran indicis d'un futur canvi de temps.

A càrrec de Joan Junyent, membre del Seminari d'economia crítica Taifa
Organitza: Assemblea de Joves de Caldes

CASTELLÓ DE LA PLANA

Actes al Casal Popular de Castelló

C. d'Amunt, 167.

Dijous 24 de novembre

20h Tertúlia del Dijous

22h Concert amb Swing Kids

Seguint la tradició del jazz *manouche*, aquest quartet format per tres castellonencs i un violinista francès recrea el millor de l'esperit musical de Django Reinhardt. Les versions que fan d'aquest tradicional estil europeu mostren l'energia pròpia del gènere i reflecteixen amb entusiasme el fervor que senten aquestos quatre joves pel *gypsy jazz*.

Divendres 25 de novembre

Diada internacional de denúncia contra la violència de gènere

Dissabte 26 de novembre. 12h Taller d'introducció a la filosofia. Organitza: Rebost de Sabers.

Dilluns 28 de novembre. 20h Taller de dansa del ventre. Organitza: Rebost de Sabers

Dimecres 30 de novembre. 19h Xerrada i presentació de Castelló per la Llengua A càrrec d'Avel·lí Flors i Vicent Pitarch
Lloc: Llibreria Babel

Organitza: Castelló per la Llengua.

Més informació: <http://castelloperlallengua.blogspot.com>

Organitza: Casal Popular de Castelló
Més informació: www.casalpopulardecastello.org

LLEIDA

Dissabte 26 i diumenge 27 de novembre

Primera Mostra i primer Concurs de Formatges de Pastor de Catalunya

Dins la Quarta Fira d'Alimentació i Salut Slow Food Terres de Lleida aposta per donar suport als pastors i pastores de Catalunya que tenen petits ramats i mantenen el mètode tradicional d'elaboració del formatge. És per aquest motiu que volen donar ressò de la importància de preservar i fomentar els formatges de

Onzena Fira del joc i la joguina diferent

TONA, 27 de novembre

Després d'anys de passar fred i enemic de les tempestes digitals, de guerra i competició, torna la fira referent del joc i la joguina a la Catalunya Central. Amb més de vint paradistes i propostes de jocs i joguines, se'n proposa fer un tomb per les propostes més originals del panorama del joc actual. A la fira, que comptarà amb moneda pròpia de curs legal en aquell recinte i durant tot el dia, s'hi podran trobar joguines fetes amb fusta, amb llana o amb material reciclat. També hi podrem trobar jocs de taula o les baldufes de tota la vida, estris de cuinetes d'alumini o jocs de cartes catalanes. També comptarà amb espais per aprendre a jugar amb les baldufes, a jocs cooperatius o per aprendre a cantar cançons clàssiques per la canalla. La robòtica també hi serà present, amb diverses demostracions, així com els clàssics dards o els tallers de jocs amb paper. Hi haurà lloc, també, per a la recuperació dels patacons o pels trucs de màgia. Organitza: Jocjoc

Més info: www.firadeljoc.cat

pastor en el marc de la Quarta Fira d'Alimentació i Salut.

Organitza: Slow Food Terres de Lleida
Més informació: www.slowfoodterresde lleida.com

MANRESA

Dissabte 26 de novembre

Primer dia de les Jornades Dona i Presó

17h CSO La Tremenda

C. Sant Salvador amb carrer Hospital

Xerrada sobre el sistema carcerari

Presentació campanya Presó - Tortura

Breu exposició sobre *Presó, dona i migració*

Presentació de la campanya de suport a la presa en lluita Maria Elvira. La xerrada serà a càrrec del grup de suport a Maria Elvira.

Taller de cartes a les preses

Organitza: CSO La Tremenda

REUS

Dijous 24 de novembre

Passi del film 'Catalunya úber alles'

Amb la presència del director Ramon Térmens. En acabar la projecció es farà una mica de debat.

20h Sala d'actes del Centre de Lectura

Organitza: A Reus Primer les Persones - Unitat Contra el Feixisme

SANT BOI DE LLOBREGAT

Divendres 25 de novembre

Teatre: Espectacle visual de màscares en memòria de Pedro Àlvarez

22h Cal Ninyo

C. Joan Bardina, 46.

A càrrec de la companyia Javier Villena i dins la campanya de solidaritat per l'assassinat del jove Pedro Àlvarez a mans d'un policia. Enguany farà dinou anys de la seva mort, un temps durant el

qual algunes persones i col·lectius no han deixat de denunciar i difondre el cas ni de lluitar fermament contra els abusos de poder.

Organitza: Cal Ninyo

Més informació: calninyo.blogspot.com

TÀRREGA

Dissabte, 26 de novembre

Xerrada: 'Què són les CUP?'

20h Casal el Rostoll

C. Ardèvol, 12.

A càrrec d'un membre i exregidor de la CUP de Torà i un regidor de la CUP de Palautordera, que explicaran i reflexionaran al voltant de la seva experiència de lluita municipalista.

Organitza: Casal Popular El Rostoll

Més informació:

www.elrostoll.blogspot.com

TERRASSA

Dijous 24 de novembre

Xerrada, audició, tertúlia...

'Arxipèlag II - El cos sense òrgans'

19h Local d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals

C. Sant Pere, 48, primer pis.

Textos de Gilles Deleuze i Antonin

Artaud i imatges de Francis Bacon, amb interrupcions musicals imprevistes.

Organitza: Grup d'Estètica i Política-segle XXI i Amics de les Arts i Joventuts Musicals

VALÈNCIA

Dissabte 26 de novembre

Xerrada: 'Macropresons, espais per torturar'

18h Arte&Facto.

C. Pie de la Cruz, 8.

A càrrec del grup Autodefensa de Gasteiz i d'un participant en la lluita contra el règim FIES (Fitxer Intern d'Especial Seguiment).

Xerrada dins el primer cicle de xerrades-debat sobre les tortures i els maltractaments a les presons

Més informació:

www.boletintokata.wordpress.com i

www.infopunt-vlc.blogspot.com

Els nostres cossos no son mercaderia!

LA JONQUERA, 26 de novembre

En el marc del Dia Internacional per l'eliminació de les violències contra les Dones, el Col·lectif Droits des Femmes 66 (Catalunya Nord) i l'associació feminista i veïnal Dones d'Enllaç de Barcelona coorganitzen una acció contra el sistema prostitucional al Pertús (la Jonquera).

11h Acció simbòlica a l'antiga frontera

12h Roda de premsa i presa de paraula al carrer

13h Dinar de carmanyola per compartir

15h Distribució de passavolants per la ciutat

15h Distribució de passavolants per la ciutat

15h Distribució de passavolants per la ciutat

15h Distribució de passavolants per la ciutat

15h Distribució de passavolants per la ciutat

Més informació: www.donesdenllac.org i <http://acciofeminista26n.wordpress.com/>

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Dimecres 23 de novembre

BARCELONA

Benvinguda a Joan Miquel Capell Manzanares, cap de la Comissaria General Territorial dels Mossos d'Esquadra
16:30h Universitat de Barcelona. Campus Diagonal

Dijous 24 de novembre

TERRASSA

Concentració contra els abusos de poder policials

19h Plaça del Poble

Convoca: SAT, CUP

Divendres 25 de novembre

COMMEMORACIÓ DE LA DIADA CONTRA LA VIOLÈNCIA MASCLISTA

Tarragona 19:30h Plaça de la Font

Reus 19:30h Plaça Evarist Fàbregas

Torredembarra 19:30h C. Ample

Vilafranca del Penedès 20h Plaça de la Vila

Convocuen: CGT i Endavant

Dissabte 26 de novembre

DIA SENSE COMPRES

www.diasensecompres.wordpress.com

Convoca: Dia Sense compres

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Karina Germano, 'La Galle' PRESA POLÍTICA A L'ARGENTINA

"No em doblegaran"

Karina Germano, 'La Galle', porta deu anys presa, cinc al Brasil i cinc a l'Argentina. Fa cinc anys que hauria de gaudir del tercer grau penitenciari, però se li ha negat sense cap motiu. Filla d'un desaparegut durant la dictadura, militant per la justícia social allà on ha viscut, el seu cas ha tingut una repercussió molt gran a l'Argentina. La campanya pel seu alliberament, sota el lema La Galle a la calle, ha portat la població argentina al carrer, amb suports tan destacats com el d'Adolfo Pérez Esquivel o el d'Osvaldo Bayer. A Catalunya, també. Parlem amb ella telefònicament des de la presó on es troba reclusa. El 4 de desembre es farà un concert de suport Germano a L'Harmonia del Palomar.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Vas conèixer la clandestinitat i l'exili de ben petit...

Vaig néixer a Buenos Aires el 1964 i vaig tenir una infància normal fins que, el 1974, el meu pare, el meu germà petit i jo vam ser detinguts per un grup paramilitar que es deia la Triple A: Alianza Argentina Anticomunista. Va ser durant la presidència d'Isabel Perón, abans de la dictadura. El meu pare pertanyia a l'organització Montoneros. Finalment, vam ser alliberats i vam passar a viure en clandestinitat, fins que, ja durant dictadura, el maig de 1976, el meu pare va desaparèixer. La meua mare va decidir exiliar-nos. Vam anar a Suècia i, després, a l'Estat espanyol, primer a Donosti i, finalment, a Barcelona, el 1979.

"Fèiem 'escraches' davant les cases dels genocides per tal d'identificar-los davant la societat"

No vas tornar a l'Argentina quan va acabar la dictadura, el 1983?

Vaig estar 23 anys sense voler tornar. Era molt dolorós. Finalment, hi vaig tornar el 1998 per afrontar la reconstrucció del segrest del meu pare. Vaig contactar amb l'grupació HIJOS (Hijos por la Identidad y la Justicia, contra el Olvido y el Silencio). Eren anys d'activitats creixents: fèiem *escraches* davant les cases dels genocides, torturadors i lladres d'identitats de la dictadura per tal d'identificar-los davant la societat, ja que, judicialment, no existia cap condemna. Per Nadal, vaig decidir anar-me'n uns dies al Brasil amb companys llatinoamericans, militants clandestins d'altres organitzacions. Un dia, es va fer un operatiu policial a la casa de Sao Paulo on vivíem i ens van detenir, érem sis persones; pensaven que érem narcotraficants. Allà, hi van

trobar unes cartes d'un publicista que havia estat segrestat. Dos dels companys detinguts, xilens, van explicar que ells estaven a càrrec de la negociació -no del segrest- i ens van exculpar als altres quatre. Tot i així, després de l'alliberament del segrestat, ens van acusar, als sis, de tot l'operatiu. En un judici que va ser una farsa, ens van condemnar a 30 anys de presó al Brasil.

Però és a l'Argentina, on comença la segona part del teu periple judicial, no?

Em van traslladar a Buenos Aires, ja que em vaig acollir a un tractat bilateral entre l'Argentina i el Brasil que contemplava que, segons la llei brasilera, després de cinc anys de presó, ja em corresponia el tercer grau. Quan, després de vuit mesos de fer papers, vaig arribar al jutjat de primera instància, vaig descobrir que el fiscal havia estat un dels advocats dedicats a rentar els béns dels desapareguts que s'apropiaven els militars. El vaig recusar, però no el van canviar i el jutge, a petició seva, em va negar la llibertat. Llavors, vaig passar a segona instància, a la càmera de cassació. Teòricament, va per sorteig, però a mi em va tocar una sala presidida per un sospitós d'haver firmat les partides de naixement dels nens robats durant la dictadura militar.

I continues dins la presó...

Sí. Vaig arribar a la Cort Suprema, que està formada per set jutges i on necessites quatre vots per guanyar. Allà, la fiscalia estava d'acord amb la defensa que em tocava el tercer grau i, per tant, tècnicament, el meu expedient havia de ser un tràmit. Però, sorprenentment, quatre jutges van votar que no i, a més, sense fonamentar-ho. A partir d'aquí, vaig recomençar el procés perquè dos companys meus del Brasil van sortir amb el tercer grau. Vaig tornar a passar per primera instància, segona instància i ara torno a ser a la Cort Suprema, que està a punt de dictar sentència. Si hi ha alguna cosa que tinc clara és que, a mi, no em doblegaran, per molt que em tinguin deu anys més aquí dins.

Creus que la teva situació té relació amb la teva militància anterior?

Hi té molta relació perquè, casualment, aquests mateixos jutges, a la vegada que decidien la meua sentència, estaven ratificant les cadenes perpètuas als militars de la dictadura. Des que el govern kirchnerista va obrir la possibilitat de jutjar els genocides de la dictadura, reben molta pressió. Avui dia, la dreta ja no té preses ideològicament contràries per fer el seu joc de sempre, és a dir, l'anomenada teoria dels dos dimonis: la dictadura va ser una guerra i no terrorisme d'Estat. D'acord amb aquesta lògica, si indulten els militars, indulten els montoneros; si a mi em donen un benefici, n'haurien de donar als *milicos*. Això és el que impregna l'imaginari d'aquest país. Jo m'hi nego, és la raó per la qual mai no he demanat un indult.

Per què creus que el teu procés ha generat tant suport?

En primer lloc, per la lògica de la política de drets humans que ha impulsat el govern amb tan populisme. Aquestes polítiques s'emmarquen en un context social molt fort, com que les conseqüèn-

cies de la dictadura es comencin a revertir. La dictadura militar va fer un pla econòmic neoliberal perfecte, que va acabar de complir la democràcia, amb conseqüències devastadores. Ara, la gent comença a veure-ho. Que jo, en condició de filla de desaparegut, estigui patint injustícies per part de personatges del poder judicial implicats en el genocidi, no li entra al cap a ningú.

Tu continues militant. Ara, per la millora de les condicions a la presó. Com?

La situació a les presons de tota l'Amèrica Llatina és terrible; és una assignatura pendent d'aquests governs que es fan dir progressistes. Aquí, per exemple, hi ha 850 preses, tot i que la capacitat és de 450, fet que provoca que s'hi visqui en molt males condicions i que hi hagi conflictes. El 2007, el grup de noies universitàries vam decidir crear el centre universitari del penal, però no només per a nosaltres, sinó com una eina per a totes les preses. Fem una publicació i organitzem tallers amb l'objectiu de socialitzar el coneixement dels drets de cada persona privada de llibertat perquè cadascuna d'elles pugui conquerir-los.

. LA COLUMNA

La família, les famílies

Tere Mollà
opinio@setmanaridirecta.info

Actualment, ens trobem amb famílies de tot tipus: convencionals amb pare i mare amb matrimoni catòlic; amb mare i pare amb matrimoni civil; amb home i dona amb unió de fet i reconeixement jurídic idèntic al matrimoni comú; amb mares i criatures resultants d'un divorci o separació que, a més, poden tenir noves relacions que també aporten criatures d'altres relacions anteriors o no; parelles sense fills que aposten per ser família sense descendència; famílies formades per dues dones o per dos homes, amb o sense fills; famílies formades per persones bisexuales; famílies que decideixen adoptar fills; famílies que decideixen anar a altres països per contractar mares de lloguer; mares amb filles i/o fills, soles i sense parella; pares amb filles i/o fills, sense parella; famílies monomarentals involuntàries o voluntàries; famílies de persones transsexuals, i, així, un llarg etc.

Imposar un únic criteri del que sigui, família, pensament, credo, etc., no comporta cap benefici

Si alguna cosa ens ha ensenyat la història de la societat és que intentar imposar un únic criteri del que sigui, família, pensament, credo, etc., no comporta cap benefici. I és que si la humanitat té alguna característica, n'és precisament la diversitat, ja que cada persona "és un món", com deia la meua estimada àvia. Però els que intenten imposar les creences no reconeixen aquesta diversitat humana, en tota la seva expressió. Diversitat en l'àmbit personal, en el familiar, en els credos, a les militàncies en causes perdudes... Això genera, sens dubte, separació entre els qui intenten seguir eixes creences dogmàtiques i qui tenim clar que les dones i homes del segle XXI volem ser lliures a l'hora de decidir a qui regalem les nostres carícies i tendreses i deixar de sentir la pressió dels que s'erigeixen com a portaveus d'una única realitat castradora de llibertats i castigadora de voluntats creadores. Parlar d'un únic model de família, el tradicional o convencional és d'una ceguesa social absoluta, d'una total hipocresia en nom d'uns interessos no sempre del tot confessables per part dels que predeuen aquest tipus de discurs.